

B-222

كفاية الصرف

شرح

منذ - م نيكه

عبد القادر بن محمد عادل

(١٢٥١ هـ)

سازمان نظام مهندسی
موسسه تخصصی زبان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلاة على رسول
محمد سيد المرسلين وعلى آله وصحبه أجمعين أما بعد فنقول
من ليس في عداد الأطباء بل من نواب أقدامهم مفتقر إلى
رحمة الله القوي التقي عبد القادر ابن محمد، ادل الشيخ العتيق
اللبيكي حفظها الله تعالى سبحانه من موجبات الفيلسوف والفاسف
ان هذا الكتاب رسالة السهامة بمنظوم نيك في علم الصرف
الذي هو اثاره في مولوي المعنى في معزالدين الهرجاسي
بنت مسكنه واودعت

افکار اعدایین مستغیر است و سبب از دسترس و همی و هم الوکیل
 و سبب که اینها بینه الطرفین ایم احمد سر فایز کا لالا و همایون کاشغر
 فی بحر الفیاء و تنفیج به السواد من الطیار و طیس به ان حیات
 که سبب از مصفاقین تشریح است از اذمه بعد تبیین بلسم المذنب
 کلام مجید و مودت علی هدایت میسولیت و میوکل استیجالی
 لم یبدد کماله فیما اطع و من روی یال لم یبدد بلسم المذنب
 بعد که ابراد صلوة بکسب الکیافه و استسما و غیره
 بر حاشیه - بیان فرقی است فیض و معنی است
 حیدره منزه در غایت نزهت و نفس مکره در غایت تشنگی
 بسبب تقوی و توبه و عمل از وی جنبه ابراد و فاعلی باشد
 و معنی باشد کسب از وی و اذمه

مسم و کسب

و معنی باشد کسب از وی و اذمه

نخایف بوی وی طردم است پس معلومه ایست از این سخن هرگز
بنی صلی الله علیه و سلم هرگاه که ما این را ندانیم که بوی
خداست تقیم و آن دین قوم است پس از این سخن
بوی وی شکر از ملازم است این چیست مصنف گفته است
علیه همین طریق شروع کرده و گفته
خدا بزرگان رحمت خدا مقدر یعنی نمودن بستانداری و بزرگان
تمام بایکسانه تعالی است که خالق جمیع استیبار است و
سوره میگویند بزرگان فاعل جود است و معانی بی اثر است
که فاعل شکر است کفایت بهترین از هر کلامی است که این است
تجارت کاند تعالی و وحدانیت و صفات و صفی شکر که آن
هم با او پس هر کجا میگردید سخن در این سخن

بلا یقین بعضی از کلمات را در علم و حرفت بر آنکه لغوی است نوشت
 کرده اند و خبری بود در اصطلاح و مدار است از علم نویسن
 که در کسبه مشهور باشد با احوال آن عرب و از وی اسلاف
 می آید که ای جان من کتابت از طریقی است از حد و حجاب و کلام
 در مینویسد و التشد و جدم با طر و مکن و اینها نام معنی
 معانی اند و این کلمات را می نامند هیچ اختلافی افتاده است بلکه
 کلمات عربی است قسم بود اسم و فعل و حرف و از و در
 کاری است و بجای اسم اصلی است قسم ثانی در طریقی
 و می می و بنی فعل اصلی و او این فقط و بیست و هجتم
 هر چه در دردی حرف زیاده باشد و هر چه در دردی باشد
 و حروف زما که بری غیر الحاق و تفسیر است حروف

لایم

مخالفه آنهاست و میگویند که این بجز وقت اعلی است

الجب و در هیچ فعلی نمی آید و لفظ او تقدیر و در

بوازه مقابل حرف فعل است و افعال افعالی است و

ن در تمام این حرف ازان است که در وقت

در هر چیزی موفی باشد و اختیار این ترکیب از آنکه منی غیر

عام است در هر فعل میگذرد تا کی فعل انصرف و فعل مضارع

این صفتی عمل افعال است بجز تلف و فتح و اینها را بحیرت تلف

چون میکنند که در افعال مضارع است که انزاع و غیره و اینها را

تنگند که در افعال مضارع است که انزاع و غیره و اینها را

و استحقاقی میسر است عمل میگرد و در فعل اول و فعل دوم و فعل

که با بعد خود باشد که اگر آنکه با فاعل است و با فاعل اول

متعلق باحران از با ناسل خود کرده و اگر جلدی که گنبد مذکور باشد
 گویند و در طرف که بر وزن فعلی است که گنبد بر وزن فعل
 و معر و همچنین کمال بر وزن فعل گنبد نه بر وزن فعل اول
 ملتبس در تحلیل گویند نه فعلیت از جمله مقرب
 و سخن در سخن در برابر فعلی گویند نه بر فعلی است
 چنین و فعلی وی و این وقتی است که تکرار قصد است
 و گریه تغییر مطلقا او کند چنانکه سخنون با فتح که گنبد
 همچو آن در فعلی است نه فعلی است و گویا گنبد
 دیگر نبوده است اما غنوب شقیف است و فصح بهم است
 و نیز بر وزن فعلی است نه فعلی است و گویا گنبد
 و فعلی ما در است و بظلال فعلی است برای عدم فعلی

با انهم صیحت وضع
 بن قلب کبیر و دوزون بر
 تنگنه خنده اور افضل کوی و وزیر اول انجمن کوی
 ریخت از غلی کردن حرفی بجای حرف دیگر
 ان کلمی با مدح دوست بنجیم ناول
 کمال تالی گودت میکنند بر انکله اصل اینست
 بنجمن لوجن بعد از ان ادمه بجای
 کوی کوی و با انکس تا و خدا بر دوزن فلع
 نوع بر ضد کل با انکس شفاق دوست بنجانی جان
 که تو جت و در ایست و جری و دولت دیکند که اصلش
 و جیت بود فارا بجای کوی و با انکس برودر جوشد

و قیاس آن بود که بر این به واسطه سیاحت و
 زمین چون به تغییر است و یکسوم نیز
 پس اول آن شد که در بوزن غنی شد
 در مقدار حقیقت تفاوتی است
 و در حدت و وسعت و در پدیده جای عدم بودن
 حکم و در پس این است که از یاد آمدن در میان جای عدم بودن
 و در مقدار و در وزن و در مقدار و در وزن و در مقدار
 و در جای خود و در مقدار و در مقدار و در مقدار
 در نظر می آید مانند قوس شمشیر و در شمشیر و در شمشیر
 و در لانت میگذرد که در هر دو قوس که در وزن و در وزن
 لازم است که پس این است که در این که در دو حدی است

و یکسوم نیز
 و یکسوم نیز

و با حکم به بندش و در سینه او ایستاد
همانند باده بر آن زلف را کسره دادند
تا بگویند پس کسی که بر وزن اندام و کلام
بسیار تر است اندام او خفایه جاوده جا است
بناحق پس اگر یار که چنین است بیای هرگز کلام است
این بود اهل با بهره و این نوزی است بسوی ایمنی بود
نور مشکو است پس او شد تقدیر قلب بود از این اعلان
حاشا جان جاد شد و این نوزی خدایت پس و در آن اوضاع
و غیر او قابل است نیست پس بود قلب با بهره بسبب
بهر نانی تا بی از قبیل کرده و چنانچه قوی است و است
با علل خاص جاد شد بر وزن فاع و کلامی بقدرت

نوی چنانچه آمد جمع در افعال در بعضی از افعال معلوم
به همزه بدل شده است در
در افعال معلوم
با العکس معنی در بعضی از افعال معلوم که در بعضی
عاقبت انوشیروان است در بعضی از افعال معلوم
که آن اصل است نه در بعضی از افعال معلوم
در این معنی در بعضی از افعال معلوم
اعمال و کاتبی به تصحیح وی چنانچه در بعضی از افعال معلوم
در این معنی در بعضی از افعال معلوم
بر وزن فعل و کاتبی تا که در بعضی از افعال معلوم
که در غیر این معنی است که در بعضی از افعال معلوم
در این معنی در بعضی از افعال معلوم

و چون اجتهاد به غیرتین
از غلبه کرد
در اینجا می فایده برود از نشاء

روزن لغت است بر سر سینه
معدن و افغان

محل بر افغان است
چون قول و قول

ترا میگوید و هم
شاید بر وزن الصلوة

یعنی مثل شئی است
بجای اوله که است

در این

در بعضی است
بنا و الیاء و لغت است

که در مثل این
و این شیخ ماند و بسند
در این شیخ

کردند کشف
نیز در لغت است

پس شاید بر وزن
افغان باشد باید دانست
که نوی

درین فدا نیست
قول است

و احد حمله
 انما بغير است و قول
 بجای صغیر و بلام و غیره
 و احد علی الجمع بر شاعر میگذرد و قول
 می و حقه بی آنکه اگر حسن شی و شعی
 از احادیث کثیر التوسیع است
 ...

که پیش از کثرت از پیش و است
 دویم آنکه حذف لام کلمه در مثل این صورت غیر ثابت
 صحیح قاصد قیاس و تاء نه متعلق نیست با جز
 حذو بجزه را وقتی که در جمله نوزدهمین
 آن بجزه الف کثرت کثرت آنرا تفسیر و است

...

دور اندوخت و بی بر جان بر بند پس گویند وزن

بسی غنای در دهان بر زبان خانی تا علو

علی نهان ... کج بیان فعل بقوا صنف

علا (۱) ... و اسم ملائی محمدان کشید کرد

اعمال پیشه و انرا در اینیه مستقیم کند و حکم علوی تواند

دو بار در بند ... پس ... الی در او ضمیر و فتحه

کسره و غنیش چهار سه ندر و سکون و لیرت ... چهار

ده از ده می بر آید از آنجا دو بیخه در استعالی

متر ... فعل و فعل بضم واو کسره عین و عکس

... از فعل بافتی است ... و کلام

در آن است و حیدر بر تقدیر ثبوت نیز اهل بیت

...

بن محمد بن زید بن علی بن ابراهیم
و بدین ترتیب مشهور است که در تفسیر کردی
نگاره از آنست و این عبارت تلفظ کردی
در شهر از آنست تا آنجا که
و آن در آنست فلس و کس و کس و کس
و در آنست و این و کس و کس و کس
و در آنست و این و کس و کس و کس
و این و کس و کس و کس و کس
و کس و کس و کس و کس و کس
و کس و کس و کس و کس و کس
و کس و کس و کس و کس و کس
و کس و کس و کس و کس و کس

کز بخت و نعم و درگاه بیرون از خلق نباشد در وقت
 اولین فقط شکوه باشد که در آن کثیف و کثیف است
 و در آخرت ...
 در هر کوفت کسرتی که در آن
 نیز اولی در کون العین و در کوفت ضعیف است
 که در آن ...
 سکون است و کوفت قفل با رسم العین است
 ریاضی موجود آن باشد که در تن چهار حرف است
 و بنامش استعمال است که در عقل می تواند که چهل است
 باشد در همین حال پس نه ضعیف و در آن در چهار
 که ...

بجست نقل آنرا که این است *تفصیل شرح و تفسیر*
و در این *تقطر و تفسیر* *توان* *بیش* *و* *تجدید*
بعضی هم *و* *کون* *تا* *و* *تجدید* *در*
از *روز* *در* *روز* *بسیار* *در* *روز*
شش *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
علا *یک* *که* *رابع* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
که *در* *این* *حرف* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
و *عمل* *تجدید* *یک* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
حاصل *شوند* *از* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
لام *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*
آن *چند* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید* *و* *تجدید*

شده عمل اما با هم همزیه ثانی در باء جمعیه
که در ضبط امین است و سبب زاید در حفظ و است
و غیره نظیر این وقت بدست در کسب نزدیک است
نون پیدا و بعضی که زانند بلکه در نزد ایشان
مزید را می باشد که ذاتی است انیم و بعد از آمد
و صحت است که در بیان موقوفه پس گفت فعل
می باشد نظیر این است شرف بد را است
بجست اختصار و تفهم مبتدی و حاکمی در وجه
نزدیک چنانچه در رسم بجهت کثرت تصرف در آن به
خلاف رسم بر یکی از چهار بیت از فعل ثانی در باء می
آید مزید نیز بر قبایس نوشته اند و باید در آن

در باء

که زیادتیا که در این چهار حرف بود و لابد بجای او بیاید
در اصل سببی از سه و لا بخلاف سبب و هر یک
از اینها نیز یک قسم است و در اینها هم موضوع بود
و دلالت بر حدوث فعل در اینها هم است
از هر فعلی است که نشئت و مضارع و نحو این موضوع
برای دلالت بر حدوث است و در زبان اعراب است
و امر و فعلی است موضوع بجهت طلب فعل و نیز فعلی است
موضوع بجهت طلب ترک فعل پس بدانند فعل ماضی است
مجرد و اسم به است چنانچه در مصنف است گفته مترادفی
ای فعل ماضی ثلاثی مجرد و اسم و زمان آمده و در سبب
چون متعلق بود بر آنکه حذف و اندک است در این

سه حال دارد و همه که سه و فتح زین کین زینان بر تو بر که
اجتماع با این است. حال غیر متحرک است
در این سال بنا بر چه چیزی خواهی داشت و آن مکر و دست
اما حجم فایده می چون در کوه خلق و که آن در بعضی
نفت که زیادت در کوه خود و لذت خود است و
فتح درود فعلی که در این شوم و در کوه است
فعل معلوم همین شوم که ای نیک نام و منقارش
ز این سه با است چه همی بر یادت حوش است
برمانی حاصل می شود چنانکه برای زیادت و چنانکه
عین ما نیز سه حال دارد غنیش نیز در او پیش است
از سه - از نشاندن همی این است سه امری می پس می ماند

روین

ز اولین فعل مضارع ... از بهر حرکات عین یعنی
...
در عین می آید که هر است بشرط و تصرف و وقوع
نفس ...
غیر از ...
ای نور عین ...
استل وضع جمع و جز آن ...
آخیز الما فی من تصرف و المضارع من سمع بسمع
و ابی بابی است و وقتی یقنی نعمت عامری است
و فیه ...
اوین همه لازم است ...

بدخود و دریا باین کسره ز آب پیچ ورمی ورمی و شنبلیله
 که طویح و اطو و اوژ و انون و او بیکه به نزد
 طباح بطبع و ماهیه نشان بود نزد قابل بیا موان
 خناس و قین من التداخل قنائل و در مثال نم نماید
 بجهت چمنه جد و ایسا کس در و اوی و خرج کسره
 بسوی ضم و بیانی لازم کرد و کن تعقل اند اما و جد
 یکد با لضم ضعیف ز لغت عامه است و وضع
 بالکسر شده و در مضاعف متعدی نیز هم لازم است
 نحو کد یکد و مد یکد کجایف لازم قال
 جا بردی فی شرح ان فی قدها در لغت افعال
 بالضم و کسر نحو تکریمه و تکریمه و حله تکریمه

دشت شاد است ایام و ماه در بالکسر و قضا و خورنده با حکیم
نمی آید و زود م یان تنه کس که در فوج مکتوب العین
فصل مصلح هر روز صبح کبیر افتد صبحی هر کس آن کس
بسیار عورت بیست اما در ملک و وطن بشیر تکرار
نیز در اما نگردد و صبح این وطن ^{مست} عین کبیر العین ^{مست} قلیل
کوه خیم بخت در خان مالک و کبیر فتح نیز کبیر بخت
در قوه نگاه کبیر آن مالک اخلاک و هم جای شده
بخت نقل اما فضل ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم
خبر اللذات و ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم ^{نعم} نعم
طالع از زبان کسره را بفتح و بدل کنند پس درین
بسیار بیستی گویند و از سببم بالانم ایام بعبه بند

نو محک مضموم العین فعل منزاع به یک مضموم العین نیاید
 نحو کرمم بگرم اما گاو یکا و شاد و قبل مضموم است
 پس بواند این هر سه در کثرت تفصیلاً مساویته الله قدام
 اند اما باب لغایسته ای ذکر فعلی بعد مفاعله است
 اظهار غلبه احد الشریکین در فعل یعنی است بر اول بضم
 عین فی المنصوح حتی هر فعلی از ثانی مجرد مضموم
 از آن بیان غلبه احد الشریکین در فعل بود و بیانه
 فعل با نفع وین فعل با نفع میکند کار معنی فکره و یکا
 معنی فاکر منه مکر مثال مطلقاً و جواب و ناقص یعنی
 که می آیند از نفع با کس نحو احدی فوعده احد
 و یا یعنی فیه - و یا یعنی فیه و یا یعنی فیه و یا یعنی

.
 .
 .

فامینه در میده و اما لفظی ای و اصل و در خزان و فرج اکثر
 آید که بخوبی و غیر من و در خزان و فرج و نیز ایوان و طوبی
 و حی می آید در دو جمله جمله خودی اوم و شیرو و حقیقت
 و محیی و حریق و محجم و در سخن با اگر کسی و الصم
 نیز آید و اما ثالث در ایام از افعال طبایع می باشد
 که در سخن و قبح و کبر و غرور نیز در بیت است که
 چنانچه بیاید اما در شکل آید و مستحق علی صورت
 المیتودی و پوچشاد و اصد در بیت یک آید اما گوید
 پس این با یک بیت در ضربت بیان و او است برام
 نه مستحق از سخن بود و تقوی که قبل و همین که بود
 کبخت کبخت بیان یا است در مستحق از علی اما در خست

در بهت رعایت بایست از اولی رعایت طلب است
از رعایت و او و ما از اولی تسلیم معنی چار و دو
تا نیمه چو در این کسر و ما در حضرت کجاست و پادشاهت میکند
که این بود و کسر این است کسر و ما در حضرت کجاست
در اولی که مافی کسور این یا مکتوبات یکی از اولی حضرت کجاست
و در این کتب کجاست و فتح و در شرف و حضرت کجاست
بزار و بر عقل چو میواند که اصلی تا با عقل است
تغیر و او در تابین و او و یا شود و هم و هم حضرت کجاست
و او را علم بالعدالت و فقه و حق شناسی و زید فیه
بجهت استوار است و شمس بنام و ما کجاست
متعلقه که در این کتب است از زید فیه و ما کجاست

بایستی از اولی

عليه زادوا زوجه بنت بنت ذي حمزة وصل جون
وقتل من زيادات العمرة قبل النوا والنا ابد اجنب
هم افضل من زيادة العمرة واليون قبل النوا نحو الفخر
استعملت من زيادة العمرة والنا قبل النوا نحو الفخر
باز افعل ربي قبل النوا والنا في الاخرة نحو الفخر
المرقنة فيهم وخصان بزادة العمرة عن النوا والنا
فيهم من النوا والنا فيهم نحو الفخر والنا فيهم
والنا فيهم من زيادة العمرة قبل النوا والنا فيهم
فالجان عبد العين فيهم وخصان بزادة العمرة
والنا فيهم من زيادة العمرة قبل النوا والنا فيهم
والنا فيهم من زيادة العمرة قبل النوا والنا فيهم

بعد العين نحو اجلوزوان ذكر باقي كمرح لانه بدون
 همزة وصل انه يكون افعال كورد بزيادة الهمزة نقطه
 قبل الواو كمر فعمل بتضعيف العين نحو حرف
 ونا عمل بزيادة الف بعد الواو نحو ضارب
 نحو عمل بزيادة التاقبل الفا والالف بعد الواو
 تضارب اس التاقبل بزيادة التاقبل الفا
 وتضعيف العين نحو تقبل ته تمام يعنى ايضاً فعل
 فاضحى ثلاثى مزيد فيه غير مذكور باتمام سيد بدلكه اظن
 وابتدأ فعل ربنا مود و كرتين و در اصل تطهر و
 نحو فعل بوزن تا بافتادولى و بتا اهدى تاى بولى كورد
 و بعضه از خامه كه است ابتداى كورد همزه وصل

در روز اظهر و تا فرا شد پس انبانی السبقت
 و اثنان لغز در تفاعل و لو اس من نرين حمت مفضل
 على متنه و نشد و فعله باهي يا عي را بحب استورا
 چهار جا نشد یکی مورد کسب زید فیسری وی تا و دود
 بمره و عمل جنبانید لغز لسن معلوم میگردد از رباعی
 خبر دای از خون رباعی بود فاعل آمد فاعلا
 خود بر وجه و درخ وز مرید یعنی از رباعی مرید
 فیه دان تفاعل بزاده التام قبل نحو تدجرح
 و افعل بزاده التام قبل اللام و اللام الذخيرة
 نحو انشور اصد افی حر و از نور افعلین بزاده
 البزة قبل الفاء و النون بعد العین نحو احر کرم و م

مقدر و قول فعل فاعل کتبا و کتبه در بی
 قول مفعول به است ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 با نحو و زنه لازم ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 متعدی و لازم است یعنی فعل فاعل کتبا و کتبه
 مفعول به کرده است یعنی بر روی واقع ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 خواججه ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 لبروی ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 واقع ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 آن بالغ فاعل است ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 و اگر تها در کند از می است ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}
 وقوع ^{نفس} ^{مجاز} ^{مجاز} ^{مجاز}

کتبا و کتبه

حد و محتاج
بند یا غفور

بیشتر است از این یعنی در صفت نهاد و جملات قولی
معلوم تکرار و آنکه علم او و این فعل است از ماضی
برند و فعل از این بابی نیز میسر است
نهادی در جمله اول و فعل میسر از بابی برده
آمد و از دستم میمانی یا گفت از این همیشه ای
چون و اول درم که بعد از آن غیر از این
قیمت جدا می شود و مکرر و باب اول
کجا خوش نه قدرم - هر چه گفتم بشیر - تمام
از آن صفت درم گفتم گفت و عدم از دم آن
باز که اولویت که فری از علی است

توی شوق
زدم قرام بکوه
تقاریرده یعنی مردم بیاد و در کوی ما
روم سست است

پس زوی مارانوارش متوری یا صوری و معنی استیاری
نیز بدید استخوان کاسی نیز بدید قسم است معنی بر باغی
نبرد و معنی بر باغی مرید قسم اول مفت نباست چنان
بعون معلوم میگردد و از نلدی اول از نلدی مرید قسم اول
بمعنی ای بر باغی مرید خروج فعل است

برع الدیره الدحی و کاجیب و معنی بر زیاده سنون
برقن این نور قلمس و فوعل است و او ساکنه بعد
الغاب و جواب و سنون بر زیادت است و المصنوعه بر الحان
نور همیشگی بر زیادت الباد و ساکنه بعد فاعل

و معنی بر زیادت

مداد مشروط الحاق آن است که در

بافتن و عمل در داخل از علمای حاج است
و ستم دوم نیز در نوع است ملوک بتدریج و بعضی
باید که نوع اول نیز سمعت به است غیر آنچه بود
معلوم میگردد و آنکه ای آن البتة نقلی مرید خیمه
مار کشند و نوعی است ای ملکی با اتصال بعینه ماست
سایه بعینه بعینه سابقی که در علمای سربازان برودند و
بکن گویا تخت آری قیام مصدر از حد قیام و او

قبول کردن فاعل فعل ماضی در اول

فعل متعدی اگر بشود کسب از آنکه اخوان در اول

نوعی

نیاید است و نوع و نوع و نوع و نوع است چه که بخوبی

معلوم شد و در اول ای البته تعدی بریدیم که تا آنجا

ای بر این بریدیم و بی خبره و نون آید ملحق از این

بشنوی ما که افعلی میگوید است و بعد از آن

نماند از این و تکرار از آن که کو افعلی است

افعلی که نام بر یاد است البته قبل از آن و نون

نوعی

و یاری
فی سوره

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

و انبیل فعلی درم شمری تا بنین معنی نظر کوی

در این سوره تیره ای سرون فاعل همی

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

در سینه یزید که افروز بودی تیره خانیب آیدای

چهارم در بیان این

جوانی بر روی اسباب و این و این است
بلی جری و اثر مت ای صارت و اطفال بی الحرف

و این است ای استحقاق مدلول تا حد خود الام
ای رسیدن و وقت تا حد بر ری چیزی

و این است که او را سه الی و این است که

و این است ای آمدن فعلی بی الی جمله بی مورد

آمدن با نحو شوق منم الی شوق و بمعنی خود نحو

و این است که او را سه الی نحو کوفته ای نسبت به این

الکاف و تفعل نحو اختلف جعلته بی الخلاف و مستفید

نسخه خطی

به سزای مفعول لشرق علی نحو کسبید ناکست و شکره
 و ایا مفعول مطاوع مطلق میسوزد فعل اجزا از تعلق فعل
 مسته صیغه مفعول است به اوله فعل بشرح فعل متعدی
 خواه لازم آید که کسبید ناکست یا متعاضد میسوزد
 فیه و فعل است به لغت غالب آید بی کثرت خواه
 در مفعول نحو غلقت اللیواب با در فعل کسبید ناکست
 و کسبید ناکست یا در فاعل نحو کسبید ناکست الیای و تعینت کسب
 و کسبید ناکست کسبید ناکست البعیر و نریه موصوفت
 نیکو نری عار و انور و بلوغ نحو غلقت و کسبید ناکست

کوه و پشته و تپه ای که در این جزیره و اینا خندید
 آن نحو لغزیده ای اجعه بر اینا و صیت ای جمله
 کالجینه و قمر عین اشتقاق آن از سر کعبه جنت
 زه حبه حکایتی که بیان او داخل مدالیه الاله
 یعنی خوردن کوزه در این و آن از نو بوی و تعلق
 بوی اینا و است نسیم سبب آنکه کوزه در کوزه
 فقط و تلف ای در این جزیره که آن در
 و این و این و این و این و این و این و این و این
 و جنت اینی بر این روز از ماضی که کوزه کوزه

در این
 کوزه

نحو انصاف خودم و قهمل ای در بکار و انصاف
ایمانی اوقات بیارند و در این احوال
بپایان هم در میان خودت و این فعل ایجاب و کسب یا اخذ
الجابب و در سده الحجازی بعضی الجوسوت و تابلق
ای نماند و الا لفظ قدح یعنی تکرار حال به مهلت
نحو تخرج و تحفظ و تحول یعنی گفتن شئی پس نیز
یا مانند آن نحو تفریب یا تفریب یا تفریب یا تفریب
و صورتت نحو توالی ای وارد اعلیٰ بر به معنی تفریب
سببه ما بعد از فعل نحو توالی ای انزال الجهد و فعل
نحو تفریب ای اکثری ~~تفریب~~ ای تفریب ای تفریب
و استعمل نحو تخرج ای طلبت و نحو تعظمت ای

غفرت و بر بد خو نفاذ و فاعل برای مشارکت
 که انحراف بود معلوم است و مفعول است
 می بر کرد و یکی را بخود برین و مشارکت و معنی هر دو
 کونست و وقت و نسل خوفا عفت و شفقت و
 رفعا کو با عدت و نید و البقیه و اینها عمل کونست اما
 ما و تو فاعل برای مشارکت ای نزل و شیخ هر یک
 در صدور و نعلی مدعیان ماخذ و صدور فقط و نشانی
 و نضاد و ترا فاعل است و در نعل ای نوسون غیر حاصل
 ماخذ هر دو کآن در ذات او شد و در نعلیت او بود
 که ماخذ و نعلیت و نعلیت و نعلیت کو با عدت
 قاعد و معنی هر دو کونست و نعلیت و نعلیت کو با عدت

در نعلیت

ای در حله می بیند و بعضی در ابتدا و بعضی در آخر
که در خانه او این می خواستند که عمل علی را
که در دهن او داخل فالتا برای مسافرت و غیره
کوی ما ختم و سوزن هم فاشنوز و فعل خود نوشته فاشنوز
و افش کوی در همه امارت و اوقات و ایام خود
و اجتناب ای از غذا و آب و اجتناب از
چین نشانه خدا و عفتنا ای از ما فی العفد
و قهر و ای در خون در خصل ما خند خود کسب
و تجویز ای کردن فاعل ما خند ای خود کمال و مجتبی
قوا علی کوا جنور و اجتمه بی بی در وقتی هم ما خند
کوا ای برای طب اللذرة و اجتمه کوا ای از لزل

شمار و خواجگی درین فی عجز او بسمیه و فعل
 و زدی از پس اسوار و استم از استم از استم
 و استقل بر لای سبب عالی بی قول ما زدی
 زینت کور استرخ استرخ استرخ استرخ
 و حساب ای پیدایش چیزی از بر صوف پندار
 است و کوی عجز استرخ استرخ استرخ
 و استنوق المیل بی صفا، المیل لانا قور کاف و کاف
 العز و قور استرخ استرخ استرخ استرخ
 و مطاوعتیه افضل کور و قور استرخ و عین
 کور و استرخ و بل استرخ و افضل کور
 بمعنی اجبته و اشرا و استرخ و افضل کور

عجز استرخ

و نیز در آخر و نیز الفعل نحو افسر و بجای صفت او کجایی

از برای کلمات و بعد از حد صفت ماضی الشافیه و غیره

کتاب جزای و الله علم بالصواب پس الله اعلم

موقوف بر عینیت ماضی و چون خوری بر ماضی مجهول

بنام کسی مجهول از آنست که ماضی و اول را هم می یو باقی

سره که شود و در غیر مورد از هر و تا و ثالث را در

تا و تا در ماضی ماضی مجهول بتونس معلوم شد و

این همه معروف ماضی این همه مذکور به بیان صیغه ماضی

معروف مجهول که آن ای ماضی مطلقاً صیغه

موقوف بر ماضی ماضی ماضی ماضی ماضی

و همچنین این وجه که هم بر حرف اول و کسر حرف ماضی

و

خود را از نبودن فریب و از نبودن و جلدی این
از نوع و از نوع اینانند معنی این بود که از نوع
وزن از نوع اینانند معنی این بود که از نوع
وزن از نوع اینانند معنی این بود که از نوع
این نوع از نوع اینانند معنی این بود که از نوع
گذر بر خوانند معنوی او وزن فعلی از چه میگوید
و شکر است بجهت نوع کسره بوی ضمیر یعنی این
خوبه نوعی است از آنکه پس این نام مقصود از آنست
حاصل شود افتقار به نوعی روان باشد تمام مصدر الصم
اگرچه تا حذف شده ظهور است خود و تا افتقار
کی بود که از آنست معنی این بود که از نوع

ای استانی بیرون از انطق و فیه
 تا آنکه سر یا درین باب نباید در حالت و غیر
 و در این مورد ثالث در ذی این حرف دوم
 نیز از سب تا بقدر به مقام محیی است که بی تعلیم
 و تجرید در توجیح تا التماس عنضار محقق و در علم و
 فعلی نباید و لیکن این حکم مطلقاً درین فعلی است
 که مستندی بیرون در فعل لانم بوسیله حرف و صیغه
 فعل مجهول است که نباید بقولش معلوم بیرون فعل
 لانم بی فیه در جمله است که باید بوسیله حرف
 بیرون در جمله ای صیغه فعل مجهول است که مستندی
 استانی بیرون از انطق و فیه

کاتب

مدرسه علمیه در شهر تبریز در اواخر قرن هجدهم
سازمانی بود که در آن زمان در تبریز
تاسیس شده بود و در آن زمان
در آن شهر در آن زمان
در آن شهر در آن زمان
در آن شهر در آن زمان
در آن شهر در آن زمان
در آن شهر در آن زمان
در آن شهر در آن زمان

بهرین آنکه درون ما باقی بودیم در آنجا که میخواستیم

متوفی بودیم که گفته بودیم سفلت درون آن بودیم

بزرگواریم این بزرگوارماند معرف و همین که میخواستیم

و ما هر چه در یک روز این بودیم بخاک

مکن بودیم هر یک که میخواستیم در هر روز

در هر مقام فاعل چه فاعلی بودیم قسم است بزرگوار

عاشق است با خاطر و صفا تا می طلب با ما مقلد و هر یک

شکل است و در هر کس که میخواستیم فکر و در

موت است در هر کس که میخواستیم با ما مقلد و هر یک

بهرین آنکه درون ما باقی بودیم در آنجا که میخواستیم

متوفی بودیم که گفته بودیم سفلت درون آن بودیم

بهرین آنکه درون ما باقی بودیم در آنجا که میخواستیم

بوی خوش و این سر جانور که لیمو می باشد

سند و این کواختر ای نام، مکتوب است

بوی خوش و این سر جانور که لیمو می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

در صورت خاصه با این می باشد

این هیئت و اسد ساریا عنو منظم هو

چشم تمامای بون مشور

یا کربلایه

مفکلم مع ... بر ما بر و استی با هم ام ای

نواب یحیی ایوانی استرک ان میاف را که

سابق مفسر کشته شده اند که حاضرین

که مضموم بود با کتبه و ان اتصال

متر است ... و لغت دیگر و او زمانی بود

بدن ... و ضمیر ترک لغت

و تقدیر کورنی با و است هم مفسر بالفار

شهر فاعل است ... و او در جو گویند

در بیان کلمات

و مستدرک است و قهرون غریب است ... به معنی غریب است

تأویذ انگریز و آواز حسین و عیبش جدا گانه تالیلم کرد

فعلت علامت است تا نیست زای است نه ضمیر فاعل و واقف

در فعلان و فعلت علامت است تا نیست ضمیر فاعل و واد

در فعل علامت است جمع مذکر و ضمیر فاعلی فعلان

علامت است جمع مؤنث و ضمیر فاعل ... افتوح به در جفت

ضمیر فاعلی علامت خطاب دیگر و خبر و زای مکسوره

در فعل علامت ضمیر فاعل و علامت است فخر است داعی

وعدا است
سجده نبرقانی
تبع الفی و غیره
حرف ایلی نبرقانی
کتابت
چند
نهی
بعد
خون

بسم الله الرحمن الرحیم

حق بود بر سر
دوام یعنی خون و خاک که زمین ملک خود بود

تا که از جویانم

و در این کوه

با خرد از این کوه

مهر ملاقی

گفتند و او هم در آن کوه

در دور و در آن بر جان رسد تا که بوی برسد

و حلیت و یکدیگر و غیره بی معنی است از قول مصنف

لیک فلا اینی فای فزونی ملک و غیره معنی که در فعل است

بگفتند و دست هر چه فادار کار است

میز نسکت است حدیثی بود خوان بگویند

لازم بنیای سخن ازین و غیر آن که در فای غیر آن است

فاقد و مورد است بوی او که می رسد تا که بشنایند

در بیان زین شایسته و در بیان
چنانچه نماید و در بیان

و در بیان
چنانچه در فاشی

شایدی بود و در بیان
باز هم صفت مشبهه
ای عادت استقبالی
آن در بیان
چنانچه در بیان
و در بیان
استقامت استقبالی

در بیان

و فتح ای مغنی خورشید بر افروز آینه سوزی ای کاسی
 حازه عرفی خردی سر بر روی کوزه بر آینه بر آینه است ای کاسی
 چشم بنیسی عقیق بکینه کی به بر مالک و دین بر
 باد آسور نیز خوانند اگر عینی در پیش که در عیال او نش
 بزمی صبی با آواز آند پس در همه عالم بی علم تقانم
 تقانم اعلم و در میان است یکتب و کتب
 واجیب و کتب دور مفاد ^(۲۱) تقابل به تقابل تقابل
 و انظیر و منتقل که بند و در تفاسیر این و یوتی و کاز
 بارانیز مکرر خوانند فی فهم حروف ای مقفان عیوتی
 اگر مستحار و قور در حال یکیم و آن یکیم بر او انصاف
 زاهد آید بزمی آید صفا دره متکلم و صدق کرم

مد

و التمام بعد از این که تمام حروف را در جدول
 تفریحی چند بنام کرده در غیر حروف بی حروف این مفهوم
 بخشود. که در حکم که از اولت معلوم است پس اول
 که اصلش بی نام بود پس در حروف بی حروف
 حکم طریقه در الباب اما قوی است علی التام
 فانی که در این کتاب آمده است که در حروف
 این را در هر دو صفت از هر یک که بنام مضارع و مجهول
 که در این کتاب است معلوم است که در کلماتی که در
 این کتاب است پس فتح بر ما قبل از هر حرفی که در
 مضارع است یا غایت مضارع مجهول است
 و این در قرآن هر یکی را یکی که در هر دو صورت

از این

ویا از روی غیر متعمد یا از روی عمد در این جمله فعل
 میسر است و تصور تفعل تفعلان تفعلول تفعلون
 تفعلین تفعل تفعل کرکات تنزیه بود که اگر
 معنی نوری و فتح است از جمله اول است آن بود که
 بر روی این جمله سابق معلوم کند و معنی چار لیون هم
 باشد مشتک است تفعل تفعلان نفس تفعل پس فعل
 میان واحد و ثنوت جای بود و از دیگر مخاطب و تفعل
 میان ثنوت و مخاطب و ثنوت ثنوت واجب و غیر
 از فعل میان واحد و ثنوت و ثنوت و ثنوت و ثنوت
 و تفعل میان ثنوت و ثنوت و ثنوت و ثنوت و ثنوت
 که ثنوت است یعنی فعل ثنوت یعنی تفعلان یعنی

30

نفس نفوس ^{شاهن} زور نمی و عابد ^{نعل}
 محقق است بود در غایب و تعلیق ^{تسمیه} نسبت
 جمع نوبه ^{نجم} و غایب و تعلیق ^{نجم} ذکر
 محاطب و تعلیق بود ^{نجم} محاطب و تعلیق
 او سی بد که از جدا این حرف ^{نجم} یک میوست
 نفس ^{نجم} چنانچه ^{نجم} می توان معلوم ^{نجم} کرد و در ^{نجم}
 نفس ^{نجم} شکم است ^{نجم} از ^{نجم} بود ^{نجم} و ^{نجم}
 ای بر ^{نجم} و ^{نجم} شکم ^{نجم} ^{نجم}
 موا ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم}
 یعنی ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم}
 آن ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم} ^{نجم}

در این کتاب
 باب اول

بجز اینها علوم بید و سبزه صوفیه را یکسان ریخته اند
چون سوره البقره ای است که در آن آمده است
و این عالم بسم الله الرحمن الرحیم فعلت فعلت فعلت
فعلت فعلت فعلت فعلت فعلت فعلت فعلت
فعلنا حرکات ثلثه و در عین اگر معروضه حرفی لیکن
معنوج العین خود مستعمل است و هم مورد آن جمله
همچون خود مستعمل است و مورد آن نحو سبوح و کرم
و اگر مجهول خالی عینی را کرده و فارغ فعلت
است فعلت بیان تشبیه و جمع مذکر و مؤنث است
و بیان واحد مذکر تکلم و واحد مؤنث متکلم فعلت
یا تشبیه و جمع مذکر و مؤنث متکلم یا تشبیه

منزلت عام با کرم و عذر بندگان از حلال و حرام
مانند حلال و حرام است که در کتاب

تفسیر و احادیث و کتب معتبره علمی علم اهل بیت

تائید شده و تفهیم و شرح و خطاب و تشکر از بندگان

و غیره از جمله و احادیث غایب است شد بانی

کتابی که نام آنست که نام آنست که در کتب معتبره

مکتوبه تائید برای استیعاب علمی بر روی تشکر از

مکتوبه تشکر از بندگان و فرستاد و غیره تا و غیره

بعضی مکتوبه تشکر از بندگان و غیره و غیره

معنی نام این مکتوبه تشکر از بندگان و غیره

چرا که در کتب معتبره تشکر از بندگان و غیره

بعضی مکتوبه تشکر از بندگان و غیره

در پنج روز پیش از این چهار روزی چهار صغیر را در میان کشانیم
در هر روز یک صغیر از آن یکی سه روز آن چهار را میسوزانیم
در ای مذکور عاریب از احدی تشنیه جمع فوایض بطلان بطلان
و جمع بختی که در فیه چهارم است گویند علی زیر که بیا
در او سه غم است و فایض از وسط مکمل و غیاط است
وسط توسط دار و کثیف و تنای فوقانی بی باقی است
بصغیر باقی که پنج یا نه اندر آنم که بفعول بفعول افوا
بفعلین تفعول مجتهد موافق با این نحو فوات
بفعلین و کن الف و تنیم ای در صغیر تشنیه
توسه مضارع خواه معروف بعد از چون چون از عاریب
در غیرت که در از راه افروخته اند که با موقوفه و غیره

بجای لایق که نفع دلان و افتخار تمام مردم است
جمع مذکور بهای اندک است و جای فرستادن و فرستادن
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است
بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است

بجای نفع دلان و افتخار تمام مردم است

و بند فلانست معرفت پس در معرفت نشانی عرفی آن چو برید آفر
آنکه در بیان عقل است "یا فکروا فی علم فیما بعد" و این حرف
شیر باوت در حدیث است و در حدیث دیگر از باب استحقاق گفت
شیر باوت است چنانچه در حدیث دیگر است لونی بدار نشاید بان است
و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
چنانچه در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
آنکه در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است
و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است و در حدیث دیگر است

و بیست و چهارم که این متوکل لغت و در اصل در تحریر است
 که است به نعل قوی چون سکینه از واخر لغت با هم در عدد
 نقل آن بعد الف بخلاف فتح و هم را بسیار است
 بعد و او یا مودی است بسوی نقل مختلفه بنا بر چه می شود
 جمع انشی را ای صغیر جمع موش را چون ضایق با هم با هم
 که از این است اینی از این یا زود نون است به معنوم غیر
 نون اولی که ضمیر فاعل است نشان است یعنی است
 و سکنی بعد نون این نون ای نون معتبره ضایق در مانی
 نحو یفعلان و یفعلان از حواصی جمع خاند و نون حوام
 جمع عامه پس بدانکه این همه مذکور بجهت اصلاح نیست
 بی چون فوای که مضارع منفی بنا کنی حق نماند

در این کتاب
 از این کتاب

در کبر و آن چهار است که بعد از غیر در نظرند و هم
انرا یعنی ما می گویند که در اسم غیر چهار بود و هر چهار صفت
چون کند اگر حرف صفت باشد و اگر نه می کند و در زبان
نون اعرابی بیندازد و وزن یعنی مستعمل کرده اند
مستعمل تا گوید و در آخر چهار صفت نصب کند و جائز
نون اعرابی یا بر سر می کند چنانچه بقولش معلوم می شود
و آن از لایحه در نایف و چنین است و مستعمل در کتب
متوفی شده است گفت در قول این شعر مضافه نوعی فعل
مضافه قول معروف بعد از مجهول و آن ای الی و ماضی
عاید است یعنی ای فعل مضافه ماضی و ماضی غیر در لفظ
نیمه اول در معنی فریبین کما ثبات و اضفی نماید بر نام

خود فعل بی خبر و در جانش بی انگ و بی نام نیز مجزوم
 میشود گوییم اما او بر اینست که او ننهد مجزوم
 یعنی قابل جزم سازد و در ای فعلت مضارع را در چهارم
 یکی آن جزم حد میباشند معنی مضارع که از اولی
 علت است با سكون ای حذف حرکت او آخر جزم فعل
 و لم تفعل و لم فعل و لم فعل و با حذف ای حذف
 حرف علت از آخر فعل لام ای در مضارع که اولی
 حرف علت بود جزم مضارع و لم جزم و بی تا که لام
 در فعل متعلق می بود در اخبار فقط مستوفی و در مضارع
 و اشاره آن است که فعل مضارع فعلی معنی مستوفی
 صیغه فعل لام مقتضی بحال کافی بود تا لام

از این جمله

این تدریس بود و در فون لم بعضی ما لیر جیابو کدشت کوادی
ان نور ای فسم منشی اور و در هر از غمخون و در خروای
انف عدت کتبا و الله فی سینه ⁽³⁾ صاحب بود بر کلمه
ای ان کالذاتم یعنی بر رضم که اجزای میشود بر رضم
ای رضم مانده بر زبان است چنانچه رضم شی با رضم
مع رضم رضم الی نحو فی ایضا عنی تفعل فی ایضا
تفعل فی ایضا عنی بر رضمی بر ایضا عنی جمع نشی
یعنی بر ایضا عنی جمع و منفی قوله غایب بود با حانه
را چه وونی بر قرند یعنی مع نیز بر رضم ای تون نبود
بره که ضمیر فاعل است و جمله متبوعی است و علامه
لاذی رضم کو که اول ضمیر لایم بر رضم لازم بفعال نحو لم یفعل

و لم تغفلن ولم تغفان ولم تغفان و فون احوالی نیز در

ای لم ولن مینیز در القصاص فی الاله شکستن و القصد

لذکر منتهی حاصل آنکه حذف میشود نحو لم یفعلوا ولم یفعلوا ولم

یفعلوا وین یفعلوا ای آه ایس بینه نون تاکید و در آخر

مشارج و لکن تاکید در اول آن مرید بحیث تاکید

فعلن و آن دو قسم است تخفیف و خفیفه پس اوی سوزند

اگر کسی الغب فقند و کرم مفتوح و و او وجه که فاش

مفهوم است و پای مؤنث که تا یلیس مکرر باشد

بیفتد چنانچه نون احوالی و ما فاشی در تفتد و یلیس مؤنث

ساکن بود و در وجه مذکر مفهوم بود و واحد مؤنث ها

مکروه و در چهار باقی مفتوح و لکن نون غیر فاعل التماس

نگرند و حکم نایب بجوای است بجز آنکه خودشان را حکم است
و بعد از آنکه باید عیناً بجزوای معلوم میگردد و چون تا کمال رسیدن
ای دور آید بلکه تا کمال از حکم است و اول آنکه در و شعی
فصلی در بی این حکم تا کمال آن که تا کمال خود را بجزوای
مانند و آن دو نوع است همیشه اول آن که تا کمال خود را بجزوای
حکم آن از حکم است که بعد از آن که تا کمال خود را بجزوای
نیز آن که تا کمال خود را بجزوای اول آن که تا کمال خود را بجزوای
و بعد از آن که تا کمال خود را بجزوای اول آن که تا کمال خود را بجزوای
نیز آن که تا کمال خود را بجزوای اول آن که تا کمال خود را بجزوای
و بعد از آن که تا کمال خود را بجزوای اول آن که تا کمال خود را بجزوای
نیز آن که تا کمال خود را بجزوای اول آن که تا کمال خود را بجزوای

تعمیر غیر که عدت است از عاود و بکار آن در کسر قبل است
این بی براف و نشر است یعنی بجز و نو قبل آن
حزبت اصلی باغلی و غیره قبل که سر کم شود و بی خبر
نمود چون خون لبوای بی اجای خون بود و بی خبر
حرف بی خبر و غیره در رسم و نام که خون و
آخرین در حشمت و امانت در خون و امانت
و نیز مؤلف و نیز می آید اگر قبل آن فتح بود و امانت
دارند و او را و کت و نه می بود و امانت
در خون و امانت و امانت و امانت
و امانت و امانت و امانت و امانت
تعمیر در شکر و کت و امانت و امانت

و امانت

و در معنی غایب بود یا محض شد کف چو در بر آب
من ایستاد و آن را سونام است فرمودند
باعتقادان گفتند که در وی عذرا غایب بود
حاضر قبل آن دی نونی فقیه است مدام تا ولایت کند
بر طایفه محمد و فقیه است و تقاضای آن علی و غیره اگر
بسیار علیه سواد کند که در آن
این است که علم از دست یابند و نقل و تالیف و نقل
چون مشاهده کرد و در آن نیز طبعه کور اجلی نمودند
بگویند که آن فقیهان و کسب و سود و در سینه و آن
تجلی بود تا ولایت کرد بر ما و محمد و فقیه است
کسی یا بجهت نقل یا بعد کسره و نقل نونی در سینه

بر قبایس مذکور نحو تفعیل و فاعل و قبلش ای تفسیر نون
 مشدود و در صیغ جمع صیغه باقی که چهار اند واحد مذکور
 و هر سه مشترک نحو یفعلان و تفعلا و لا یفعلان و تفعیلان
 بخوبی در کلام یعنی شبیه بر بی صفت فتوح و عدم تفتیح
 و کسر که رعایت او فرمودند بعد از جمع این بوقت
 اتصال خود   افزون شود و این نوزده

ست بهر فعل در میان هر دو نون ای نون
 تفتیح است که است اجتناب سه نون است بیرون تا نون
 نحو یفعلان و تفعیلان عند اللزوم بالنسبه جمع کرم
 و مخففه که آنرا نون حقیقه گویند حکم وی مثل مشدود
 مکرر بصیغه صدر جایز مصنف را می گویند شد خفیه

نویسنده
 راجع

این حکم چون بخواند چنانچه حکم نون تقدیر است در صبح و بجه
صیغ نام آن یون مخفی بود بعد از آن ای در محلی که نون
که نون تقدیر در آنست در آن نون مخفی و در نیا بدخواه
و بعد فاعل یا غیره و نون عهد هم است که مشترک که
یعقلان و تعقلان و یفعلان و تفعلان و در
نور و صبر صح موتی بجهت تمام استماع و ساکن است
خده که تقدیر است بکلیف نون تقدیر بعد از آن که مستقیم
نیا و ساکنی که تلفظ او را تقدیر است و نه مقدر
و عرفیان که حکم بجمع و از آن گفته اند بجهت آنکه تلفظ
او مستقیم است یا مقدر است چنانکه اینجایی غایب است
و بعد از حکم کرده اند که صحیح است صحیح و صحیح است

در وقت مطلقاً کوزه و جوی و حدانت و دو سنگ
در کسی که زودش به حد و جوی و جوی و جوی
حد و جوی و در حد و جوی و جوی این بود و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی
کوزه و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی و جوی

و جوی و جوی

و نموده و فرموده میبرد و در بی نیم اما اهل چهار اذعام
 نکند و اهل اوز را یک کسره و عددی از آن بنویسند
 مگر به فعلی که ضم و فتح بنزاید چنانکه در جوب نموده اند
 از آنکه مخفف شد بضم ذال است و در بهم جمع نه در مانند
 علمیم و علمیم که حکایت اعداد اصل او اما در کوه
 علمیم و علمیم در ریاست و اختیار آن در واقع
 خواهی بود و مصفوا هم و لازم اند در جائیکه بعد از
 دوم علم اصیلا بودند در کلمه دیگر تا آنکه متحقق باشد
 نحو حالت اخرج خواه متعذر نحو حالت اخرج
 بخلاف حالت اخرج و بودی که دوم ضم اصیلا
 نیست و همچنین آن امر و اله اینهم زیرا که حرکت سابقا

اذعام

و چون این تالیفات از دست او بیرون آمدند و آن حکم که فرمود
کتاب و یکیت و وجود فیتهم در فرق ما بدیم تعریف نمود
من و این کتابت فوشت و کشف استخوان و در کتب و کتابت
مؤلفت غرور و نولان و اینها را غنی و در کتب ما بدیم و اگر
بکتابت رعایت تقسیم نوظفاله ^(ب) هزار فتنه و صندرت
برویم برودیم علم بالهدایه و برودیم نون
که پنداشتی در امر و نهی نیز در آینه حیا و تقوی معلوم
و امرم بی انبیین و او ای برودیم نون تقدر
نهییم عاید همکار و در الحاق و عدم آن دست کام
ای قدم یعنی در برودیم نیز ای که خواهرین افران
اخرین و لا یبرین و لا افرین او فرین افرین و لا فرین

و لا تغربن ولا تغربن
شده است وقت انقراضش بدایه کاشی الله عزوجل
به المصنف تو میکیه آن بودا حرفه ای چون و
تا وصل نماز و غن و در خستین علم تکلف و کسب و
سوره سبانه لم یعلم بالله استه او اعجاز اعجازی
فانعم و او و یا خیر یا علی انصاف و در این
مخوف شده آن در مثل قولین یا حق یا حق
در قولین و لا یعنی و در قولین و در کلام
ظلم و لا یعنی و لا یعنی و لا یعنی و لا یعنی
نون تا کیه متعلق شده و او و یا مخدوف یا به
در کلام مخدوف است پس بدایه امر و مخدوف

بیت

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

ب حروف بیما ب حروف عکس

وزن و انواع در علم

میکند و اینست

و جوان و آنکه

مدخل یا حرف ایتمی همزه و صغیر است عایدی را

مندی وزن تمام یعنی چهارمند وزن را

بازن و میزنند همچنان همزه و صغیر میاید و در است

و تقیضی مند وزن برابر اندازد اگر باشد و در آنجا

ضم برین همزه بخوان کردند مضارع علم علی ای معلوم

العلمی نحو انفر و اوع و انفر او خزان و رسم یعنی اگر

مضموم استخ حوزة مکسور بود یا مفتوح مکسور و در این

همزه اندک از نام یعنی هر جا که باشد در علم و در علم

یا

در کتاب

بعضی کلمات در م و ذوق - اعتماد و زان

مخفی است که پیش از این در کتب مشهور و معلوم است

تقدیر کرده اند خروج کسر است

پس چنانچه عدم کسر از کلمات

در این تعریف حاجب قوی است چه بسا چون گفته

است در کلمات کسر خود است و معنی از است

(42)

مقصود نبود پس وجه آن بنابر عدم است از جهت

و او مفتوح را بنا قلب که در ذوق کونند کرم و اولی

کسر اعتماد است پس لغت و است و ادب تا عدم

مباحث علی لانم نیاید و بعضی گویند که ضمیر

در نحو الف و کسر آن در نحو افر بجا نیست علی

تجدیدت خواند
تجدیدت خواند
تجدیدت خواند

التباس ادر تصارح متکلم در حالت و در جنان
در قول شاعر در شرب نیت

داخل و بر تقدیر عدم هم نیز التباس

لازم آید و انرا بیغ ضمیمت جنانچه مضمون

ضمیماتش آی ضمیمه ادر حاضر معروف صحیح با هر چه

مشترک و باقی خالص نحو افعال افعلا افعلا افعلی

افعلی کجکات ثلثه در معنی و بنیره غیر معلوم و لیکن

بی علامتی علامت تانیت و تقنین و جمع صیغه

و بنده ذکر نحو افعال و صیغه واحد از انشی بود باقی

نده با اقسام مختلفه چنانکه یعنی شکر است بود و

تجدیدت خواند

تو نتر و آن ای بار خدایا امر عین و مستعمل معروف
تو نتر و آن ای بار خدایا امر عین و مستعمل معروف

لِتَفْعَلْ امر عا یتفعل
تَفْعَلْ تَفْعَلْ تَفْعَلْ
تَفْعَلْ تَفْعَلْ تَفْعَلْ
تَفْعَلْ تَفْعَلْ تَفْعَلْ

تاکید بطوریکه بعد از شتی نیز آید پس در این بخش ای ای
امر غیر حاضر معروف است در هیچ احکام و در جای که
لازمی در آمد چنانچه گفته بچین ای ای جو فعل امر غیر حاضر

معروف فعل نه نیست خواه معروف حاضر بود یا غیر آن در هیچ
امر و نخواستن بکن جای که شکی نیست ای ای لام امر لدی امر

در آمد و عمل آن بگو لام امر است صیغهایش ای ای
صغره

تفعل

فعل بی وان بعین چون میورد فعل بر ذراع صوتی از اول
 ای صاحب جرم بنی فواء کزوه حرکت با حرف
 نکت یزدنی اعا باج به جها من کزانه درین کویبیا کچ
 خلاف ظاهر مین بد اعا مطابقی سابق است و ظاهر لیب
 است در ذری از ارام صیغه مضارع از باب فاعلم بی جاندر محرو
 لا تفعل لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا
 لا تفعل لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا لا تفعلوا
 لا یفعل لا یفعلوا لا یفعلوا لا یفعلوا لا یفعلوا لا یفعلوا
 لا افعل لا افعلوا لا افعلوا لا افعلوا لا افعلوا لا افعلوا
 کسبم فاعل از نه ثنی مجرور و چون فاعل از کسبم
 مفعول بر مفعول و از غیر آن بر مفعول و آن باب

زیاده بپیم مبرم نه تم هرف این و کسرا قبس آفرود رسم
 فاعلا و فتح در رسم مفعول و در موندن در اتالی متوک المانی
 کشیده و در و مفعول شده که نید و برای تازی مد جود
 مرالف تا با که ما قبلس فتح بود و نون که حوره مد تالی کنند
 و برای جمع در کسره و و یا یای مد و نون و فتح و جمع
 موندن بر و نون و یای مفتوحه و یکسره و جبا بچ موندن
 و در فتح میگرد و در کسره و یای مفتوحه که در دست کنند
 بخشی که اندوهی قیام حسن بود بجهت مد و نون از نون
 موندن در کسره و این چه به فتح و فتح انقباس با کس
 باب فاعله بر کسره و بر فتح بر فتح و اول و اول
 فتح موندن و بر فتح بر کسره در کسره انقباس با کس باب

کسره

کند شری که بر بی غفلت واقع از غفلت از خود و بود بروان
 مفعول روشن یعنی بی غفلت خود مغلوب و جز آن
 هر دو ای که مفعول و را هم فاعل برودن مفسر به
 یعنی مفسر به آن باب بعد از طالعوش ای یا مایوی
 تله فی محو غول لائل برین صفت برین ای و لکن جای
 حرف ای این یعنی علامت مفسر به و را هم مع مضموم
 خواه مفسر به مضموم العلامت یا نه احتشام بخیر
 ضاوت چشم و خدم لادن فاعل از هم مضموم بجای
 حرف ای این مضموم و مضموم مضموم فاعل
 کسر مضموم بجهت مفاقت مضموم بجهت مضموم
 و حرف تخم مضموم فاعل از هم مضموم مضموم و را هم

مضموم
 مضموم

مفعول آمده فتو

ای مفعول ماضی از جهت ضعف فتو

و کسره مفعول نحو یسب و درج و درجیم یعنی با قبل

نیز علی حرف تمام با هم می آید است و کوه که می آید

صرف تمام یعنی کارها است حاصل آنکه فرق میان

اسم و اسم مفعول را می دانند و تایی متو که می آید

متو که می آید از جهت آن یعنی هر یک

ای بر یک اسم فاعل و اسم مفعول را بر می زنند کن طوق

مستند یعنی نه سخن که چهار برده و مستند و خبر آن

و این یعنی الف و ف و ه که سه در حال است

و نیکه قبلش مفتوح بود و این در حالت جوی و لظیفی

و سوره برای بیت است ای ما و هر چه تشبیه خواهد آمد

فانما في العلم من غير العلم كذا
تلاوة كذا

يا كذا من غير العلم كذا

وربما يستعمل العلم كذا

او في العلم كذا

هذا هو العلم كذا

والعلم كذا

كذا هو العلم كذا

او في العلم كذا

يا كذا من غير العلم كذا

وربما يستعمل العلم كذا

او في العلم كذا

سلام

و قوروی ادا سلام علیہ جمع است
ای جمع سالم انشی و مبرور و بیجا هم بر بیست نحو
جانبی ازها بحق اول المصروفین و بیت الصاریفین
اول المصروفین در این بیت صاریفات اول المصروفات
و مرآت بالصاریفات و المصروفات نیز در ذکب جمع ای
نچو دلالت کند بر زیاده پر دو و از یک یعنی بر دو قسم
بیشتر یکی جمع سالم کم و اویش تغییر پذیر و برزی مذکر و بیو
بر و برزی مؤنث در مالف و تا موصوف است
حرفقت رانه در جمهور و اما نزوح رنیز نشک است
ثنت و کسرت و ان گذشت یعنی در بیت سالمین
مذکر بشرط جمع سالم مذکور در اسم آن است که علم بر مذکر

فاعل کبر و محو ذرات و محو ذرات

ملک و طاعت که جمعی است و چون پدید آید فاعل کبر و طاعت

است از آن جهت که مذکر فاعل باشد و فعل و مفعول

احمر و حمراء و غیره فاعل صیغی است که کبری و صفت

مشترک است و چون کبر و طاعت متعلق است به فاعل است

ضامون و محو ذرات و جز آن اما استون در دست و طاعت

و قتل در قتل و طاعت و در این و در این و در این

و در این و طاعت و در این و در این و در این

مغز و در این و طاعت و در این و در این و در این

و اگر این مقصود بود و فاعل خود و ماقبلش مفتوح

مانند کلمات طاعت و طاعت و اگر طاعت تا این باشد

و این شود بجا اگر الف تا بیست

حزای و الله جز آن خوش ازین و یک و آن و یک و دور

جمع سالم مؤنث در کسم آن است که ^ع و نشت با تری

ظاهر العلامه کوه هرات و بیابان ظلمات و طاقان

و جز آن در صغیر می نذر آن است که جمع مذکور می بود

و وزن بود کوه هرات و هرات و هرات و جز آن و کوه آن

که مجرور از آن بود کوه هرات که در آن صافیات نیاید

بجای صافیت علی بن اطمینی و طاقان

و نیز ای بی ای اطمینی مذکور که صغیر و عاقل بود کوه

صافیات و سگلات و جز آن یا در آن جمع مکرر

نیامده کوه هرات و سگلات و بی ای جمع کوه

جمع کوه هرات

جمع مذکر بنیاده و خبر مذکر که خبر ماضی است خبر است
و حیوانات و جمادات و فریسات و جمادات و حیوانات و
هرای ای هم می خواند و لام و متلبه بنام نیز آید بر و خبر
خوشنات و عصبوات و برسنه و علامه یا بعز او خوشنات
و نباتات در تنه و نهیم و خبر آن و نای تانیت در و بیخود
حکم الف و بهره فرشتی بدانی فایض جمع تکبیر که و انجمن
تغیر پذیر و چهارم مصنف گفته جمع تکبیر است و یکدیگر آن نیز
و در قسمت قبیل کرده است که بر سه ناده و فایض است
این عمل افعال فعله و کسر که ولایت کنه بسیار و
و این و زنی پنج است فعال مفعول و کنه و فاعل فعل
و در هر دو این نیز فاعل مشترک است میان هر دو که

قال تتر العرف و تفصيل المغني في اللطائف و
 في كسر كل المصنف رحمة الله عليه في يد كبر اعلاه
 و فتح بعين جمع يد في عمان و در ورم و پوست
 بزغال که از روی قوت سازد بخت شیر نوب بعضی
 جمله نوب بفتح الفاء و سکون عین و رسیدن وقت پرستی
 و کار سخت و محبت و کرامت با فتح جیم عام ضد عالمی
 اوزع بفتح همزه و سکون فاء هم عین جمع ذراع و کمر
 در سن و است و اربع و عشاق بفتح همزه و سکون الفاء
 فتح جمع صحت بضم الفاء و سکون عین و شمشیر کردن
 و سرور و ان قدیم و انیز کونید علمه بالکسر سکون عین جمع
 غلام و علمانی نیز آید و او عطف بفتح الهمزة و سکون فاء

عین

و کسب عین جمع جمع کوهانند از حرف و صفت
بیزاید هر یک انفا و کوهانند عین جمع از صفت و کوهانند
از این نیز که در لغتین جمع چهارده و هر یک از این لغتین
فکرید جمع شده است و این نیز از جمله لغتین است
جمع جان و حیوان و هر یک از این لغتین
جمع لغتین سبزه و سلاطین جمع سلاطین
تکبیر لغت پانزده و کرم با کسب جمع کرم و کرم
کسب هم ان فصل جمع افضل هم مساعد جمع مساعد
جمع جمع صباغ و نور جمع و کسب جمع کسب
جمع صحیفه جمع علی جمع یا همزه کسب هم طرف جمع طرف
الحق و او شده و ما حذف هم صفت است جمع قلم

اهم است که زیادت حرف بود یا بقدران عوی یا بافتلاب
حرکات و لغات صغیری یا حکم بود که موزون شود
اند برین موزون اما کجایان گفته اند که فلک اگر جمع باشد
آن مثل ضمیر میسند شود و اگر موزون باشد مثل غمّه فعل و کج
تفصیل درین مقام است لایق این مختصر نبود و در استنباط
الله علیه و آله که استنباط فی سبب بود که صفت مشهوره اهل
تصرف و داخل اسم فاعل میگویند و در حکم مشایخ است که
بوی حیایچه مصنف گفته و داخل اسم فاعل است صفت
مشبه ای نوعی که دلالت کند بر کسی که بر تونی و یا م
بود بجهت نبوت نه حقودت ازین جهت شش فعلی
لازم طبیعی یا بخلاف اسم فاعل حیایچه از اهل ضمیر

دی اول علم تصرف و صیغ آن کثیر و مخالف بعضی است

فاعل آنند بحسب سماع چون حسن بفتحین یک سب

بالفتح فکون سحفت و کریم بزرگ و امر سح و عیاق

بالغم فکون بر بند و کریم بالغم بزرگ و جید استوا

اصد نمود و تعانف مری و او شام و با در یاد غم

حطشان بالفتح فکون مرو شند و عطش از آن

تشد و طلب بالغم فکون سخت و هویت

بالکر فکون خای و طیر بالفتح فغم عتاب غیرت چشم

بالفتح فکسر تبت و دیگر کس بفتح فاکر عینی و هم آن یکی

چون بعد روشن یعنی تمام بالفتح ابر حاصل زیرا این است

مذکور است و غیر آن به تفصیل جدا بود در شافیه است

و عطف آن در بیان او الهیه اعلم بالصواب پس بدین
 اسم ظرف از ثلاثی مجرور بر شش و مفتوح از اول جمع حاصل
 چنانچه مضاف گفته از ثلاثی مجرور مفصل مفتوح و مفتوح کجور
 دو صیغه آمده اند بر این اسم ظرف ای نوعی که دلالت کند
 بر زمان مشتقی نیند و مکان آن یعنی اول از مضارع معلوم یعنی
 و مفتوح آن و از ماقص مطلق کون مشرب و معنی و بری در موقی
 و ثانی از مکسور یعنی فقط و از زمان مطلق کون مشرب و موقی
 و برین وجه کلمه از دوی بر ثانی نیز مستعمل گشته که در
 قیاس کون نیست و مسجد و مشرق و مغرب و غیره و غیره
 و مجرور و منک در فرقی و مضاف و سکنه و مطلع اما
 معنی مگر برین فرقی در نیست یعنی اسم چنانچه پیش از
 اینست

در
 موقی

لظنم: میر و قد بلخی بیعضیا تا اول الثانیست مع بها علی الکتب
و اشقی بینه و اشقی بینه و کما الشیخ بالکسر یس
معها میر و کما لفظها لفظهم لکن یوارحها مکان الفعل
والذات فلفظهم قریب من مکانی که اولیانی ششی بیشمار بود
مرفوعاً و نزولاً معنی کنند کما مطاوعه و کما مطاوعه و
مفجاه و محیاة و مطاوعه و مطاوعه و کما مطاوعه و کما مطاوعه
و مصدر هم بر آن ای زرنلدنی میر و با معانی بیفتد
میر کسرتان و در هر آم با کسر موافقت یعنی مصدر
زرنلدنی میر و بر کسر تلفظ آید لیکن مرتبانی از کسور المعانی
اگر قشای بود و لشدن حرف عطف بود و کما مطاوعه و کما مطاوعه
میر اول قشای کما مطاوعه و کما مطاوعه و کما مطاوعه و کما مطاوعه

و متون بانجم فغان و زمان و لذت است لعل و قاف و عراد

اینجا جماعت کلمه و معنی در جدول زیر آورده

و مملو و کسب و در هر یک از این برده در جدول اول آن ثابت است

چنانچه جدول اول معلوم میکند و طرف اول و دوم جدول اول

از طرف اول جدول اول معلوم آن ثابت است و در جدول اول

معلوم آن است نسبت به ماقبل آن جدول اول و در هر طرف جدول اول

فرد نسبت به جدول اول و جمع طرف که از جدول اول جدول اول

در جدول اول جدول اول آید جدول اول منافی جدول اول جدول اول

و مقابل و در جدول اول جدول اول ای جدول اول و با هم جدول اول

در اسم ای ای جدول اول که در جدول اول کند جدول اول جدول اول

فعل را از جدول اول جدول اول و در جدول اول آید یعنی معلومه

و مفعول

و مفعول و المفعول كسب بریم چه مرتبه در پنجم التباس است
بدرقه مرتبه کلام فعلی باب استخوان در غیره مفعول
و بعد علی علی اخیسم و لا شک فی تقدیم انظر و المفعول
علی آتیه فله بر ما یوم آمده کجاست و مفعول و
در سوره اقصی و یومئذ یضم الهمیم و الحین
و مکمل و غیره از کتب فنی اسما الله و غیره و اعان
خیر آن هر چند که کتب این فنی مقصود کردیم بیچ و اینها هم
که کسی نداند او را غیر از آن متعری گشته و بوجود آورده
شاید که باعث بر آن فقدان او باشد و البتة علم جمع آن
این چه اسم است مفعول در مفعول و مفعول چنانچه
در اسم طرف نحو ما خب و مکاشح یا مفاصیله و مفعول

حیاتی و فعلی و مفعول می تواند اشتقاقی و تکراری باشد
 تمثیل بالکسر که مکرر نقل حتمی اسم تفضیلی است
 بر رویا و بی مستحق است بر سبب و مشتق است از تکرار و
 غیر الوان و غیر طبری بود بر وزن سبب فعل
 سری از ندرت و نادر است جمع اندک و نادر
 و خبر و شرد و اصل خبر و نادر است
 برای تخفیف است که استعمال در دو لفظ است
 تفضیل یعنی افضل و فاضل و جمع یعنی در وجه اول
 از لغات و وزن فعل کرده اند و تمام یعنی هر دو نام اند
 قسمت نمودن این نام عمل را در فعل کرده است
 و افاضل و فضل با هم فصح را فعلی و تفضیلی و فضل و چون

خوانند که از غیرین شناختند و فعل کرده است بگذرد معانی

آنچه بود بگیری و بعد از آن مصدر را بر این فعل

و است و از آن مصدر خوانند ظاهر کثیر خوانند

و استغیر از آن و افزای آن و محاوره آن و قیاس آن است

در تفهیم فاعل آید و گاه است که در تقاضای مفعول است

در این کتاب که است از اوم و در شرح آن

اعلم پس بدانکه این مصدر تملی مجرور کثیر از است

سببی و پنج حیاتی که توش معلوم میگردد در تملی مجرور

مصدر را بر این فعل که ماخذ فعل بود و در آخر فارسی آن

در بیان آن آید و در مشتق آن اختلاف است نزد

بهرمان مصدر است و نزد کوفیان فعل و حق این است

که مصدر است هر چه آن اولاد است میکنند و بعد از آن
 در غیر آن بر روی ماضی و کثیر بی مصدر است
 آن ضم ضمیر و خبر در اصل است که مخدوف میسر آید
 سماع رایج بنا بر این است و بیخ آوردن فعلی با فتح فکون
 قضا که از آن در و فعلی با کسر و کون مخوف و بیخ آوردن
 فعلی با الف و کسر و مخوف است
 در این معنی و فعلی با الف و کسر و مخوف است
 کون از معنی کونان و فعلی با الف و کسر و مخوف است
 کون از معنی کونان و فعلی با الف و کسر و مخوف است
 کون از معنی کونان و فعلی با الف و کسر و مخوف است
 کون از معنی کونان و فعلی با الف و کسر و مخوف است
 کون از معنی کونان و فعلی با الف و کسر و مخوف است

پنجم

که شنید و از پیش در نظر فاعل از پیشین خود بوده است
چون از علم و است با هم فاعل کون گوید
فعلی شدن از نظر و فعلی با هم فاعل کون شود
درین از ضرب شعری یعنی کون طلب است از نظر
و فعلی یعنی هم کون اما فکر کون است از پیش
از علم و با فعلی یعنی کون فاعل کون است
سعی کرد از فتح از فعل یعنی هم کون فکر
موجب است از ضرب و فعل یعنی هم کون فاعل
کون در آن از نظر و فعلی با هم فاعل کون
عربی توان از نظر و فعلی با هم فاعل کون
پر و از پیش تا کون از ضرب هم فاعل فاعل کون

زیاده ز راه شدن از علم هم فعال با کسر فتنه نمودار است
 در نشانی از ضرب هم فدا شده با هم فتنه نمودار است
 کردن از ضرب هم فعیل نحو و میسوی و خشنید تا بر ضرب
 هم فعالتت بفتحتی که کوه پسته تا خوش داشتی از علم و فن
 با کوه فکین که کوه صغیر و زون شدن از ضرب و فتنه
 بفتحتی و کوه کوه قیلوند و پند روز حقیق از ضرب
 و وضع با هم فکون خوشتر یا از ده داخل از ضرب
 به فعال بفتحتی خود و اول تمیز بودن از ضرب هم فعل با هم
 فکیر و کوه صغیر کوه کردن از ضرب هم با کوه فکین و کوه فکری
 یاد کردن از ضرب و فعل با هم ففتحه نمودار است
 را و نمودن از ضرب هم فعیلند با هم فکیر فکون کوه

علی بن ابی طالب

قطیعه بریدن از فتح هم فعلی بفتخین نخ و خون در آهن
 از ناز و خنده بفتختن تو عذبه بپایه است از از نهر و صواب
 نوزادان نوسیر ما و حسنی از نهر و صواب بیخ فک بخورنده
 دردی کردن از نهر نوزادان کوکت عین و لادم اگر چه
 برای بست کون خوانند و چون زنی که نوحی از بند
 مردم نوزاد شو که از نهر مفتوح السحابی که از نهر است
 غالباً بر فعل آمد خوردیم و کوهما اگر بر فعل با نوح
 فکون کوکت هر با و چون و روی یعنی صیغه با با نوزادان
 یاوه شود یا فحاشه آید انگه کوکت کتابه و غیره با
 با صغیر می بطل لظا لسته جمله تشعیر علی التفتین
 و اگر معنی اضطرار باشد بر فعلان آید نحو حق تعالی

و اگر معنی صوت باشد بر فعل باضم نحو خروج و اذاعه علی و اذاعه
 و چون مصدر است مجموع بنویسد و این نیز از بر مصدر معتدلی است
 و این سه کلمه یعنی بر فعل بفتح افعال و سکون افعال و این سه کلمه
 بر مصدر اند هم آن یعنی فعلون بفتحین مانند بدی و قری
 مخفی می آید بقاضی او و مانند طلب بر فعل باضم
 در آنجا جلب و غلب و در آنجا فعل مکسور اللام اند هم
 بر فعل آید بفتحین که جهل جمله و معنی از اون و خوب
 و حلی بر فعله الظم افعال و سکون افعال و کسره و اوم
 و در ضم و کسره و حجه و بفتح و بفتح و از فعل مضمر افعال
 غالباً بر فاعله یا نفع افعال کسره و بر فعل بفتحین
 و فعل مکسور افعال و فتح افعال نیز آید کسره و عظم و عظمی و این

و این

اوران در پیش خوب کثیر نوع آنرا و آنچه که در پیش است
آن یا خوشه شود یا در آن نوع است و اینها با الصواب
اما از برای بیان معنی هر یک که آمده است بر وزن فعل
بفتح الهمزة و سکون الفاء و نحو جوان و نرواد و کاه است که بگردد
انواع نیز آید که شباهت تلخیص در وجهی با آنکه گفته شد در ص
انکه بگویند در میان و شباهت در آن ای از آنکه ای در
در غیبت در غیبتی و بقای به نیز آید قول فعله بالوجه
مره نیست و فعله با آنکه نوعی از آن است یعنی غلبه
عبره که معنی آن بی تا بود از او مستعد بر هر قدر جمله
با فتح بر بی مرقه آید که در غیبت و فعله و بر فعله با آنکه
برای نوع بود چه در غیبت و فعله و اما از غیر آن بود مصدر

مستوفی خودمانند نشدند و کورته بازو یاودی خود را
و احدی که باشد اما اینست و قیاسه و تعیین و لغای خلاف قیاس
بجهت وجود اینان و لغای انارده میان مطلقا و معدوم
و ضعف است و غیر از این چنانچه در مرتبه گذشته و اخذ
و در نوع نشدند و اولای غیر بر این قیاس انانند
در صورتی و معنی تمام جای غیره زود انانند معصوم
از رباعی و ثلاثی مرید نیست و در قیاسی اند و معروف
چنانچه بتوش معلوم میگردد از رباعی خود معصوم است
و در حقیقت بفتح انوار و لایم مع سکنی و بعد از خود
و در حقیقت که هر معصومش ای در این نیز مختصا
بمعنی و لکن در معنی و در معنی هر دو خود زایل و در

بسیار
بسیار

غیر از آنکه فقط خود و جواب و حال مند و مصدر
 بعد از کربن از بزرگ فعلی و فعلی و نیز آید خود
 و در هر دو و متوجهی بزرگ مصدر و حقیقت وی است
 از آنکه ذکر از است و ای و معنیست و تو به فعلی باشد
 از تعریف و در افعال و فعل صارت ای ما خود است
 منافی است و فعلی با آنکه در افعال عمل است و معنیست
 یعنی از فعلی غالباً مصدر بر تعریف آید و خود و ای و
 متعدی و فاعل و مفعول به معانی و افعال بین آید خود
 بگویند که آب و کذب و سام و بیبایدان اما این محقق است
 به فعلی و خود و خود و خود و خود و خود و خود
 که تعریف نیز آید و در افعال غالباً بر افعال آید خود

اگر کما و نه ترا حروف علی محذوف شود و عوض آن تاء در آخر
 در آید اگر فعلش فعلی زید محذوف تمام واقعه و روایت ترک
 تا بوقت اصناف کما فی اقوال کما و تمام التذکره و در
 فاعل غالباً بر معانی متعدده و فعال آید نحو فاعل و متواتر
 و فعال و مفعول نیز آید قسماً اما اثر را با نیت دید
 فاعل را با کما مراد بجهت تخفیف است و از غیر این برسد
 و در آن ماضی آن باب آید اما زروی تا ماضی ماضی
 از مضموم بود و در زوی همزه سیم مکسوره و فاعل از مضموم
 از باب غیر الف و ای که چنانچه قولی معلوم میگردند و در باب
 در بی همزه این رسم مذکور شده بر وزن فعل ماضی آن باب
 و بی در زوی الف و می بود قبل از ضم لعملم بلکه

سازگار کو تعقل تقیید و تحسین و قلباً و توجراً و تدبراً
و حران اما در نفس ناطقانه نیز باید که در دین و در روی الهی
نی ایتمه و عمل بحرفه و سبب کسریه و بیکانی افزون
بخون در فعلی آخر جمع و شام یعنی در ایام خوار اجتناب
و آخر نم و در جانها و خون اما حکم اوج استغنی و احوال
پس استقام استقامت و سیمای این حالتی مجموعی نماید که مولوی
محمد البرور خاتم نظم خود آورده است که شرحی از این سبب
ناقص است که ترک تا در انجان و استغنی فی قید استقامت
نیست و گفته اما فراد معین خود و باز گویند که مولوی
همین مصداق بر ترک بی حاجت اضافی است و در استغنی
شده دور خاطر بی بیچاره سبب که نیز حکم در و

اما صورت چهارم است ما واجب العلم اعلم با حق پس بدینکه
همه کما و افعال کوزه است صحیح فعلی که از حرف الیا
و ی حرف علت و نمره و تضعیف خورد و همگوز لفظی که از
اصولش نمره بود و معنی نفعی که از اصولش حرف علت
بود و مضاعف فقط که از اصولش دو حرف یک نفس
باشند و آنچه بقولش موحی میگردد حرف اصلی کلمه ای بجز
در جمع معرفات کلمه نایبه نشود لفظ او تقدیر دور
سوار نه برابر فا و عین و دم افتد که از حرف علت
خالی است و هم تضعیف ای دو حرف یک نفس هم جایزه
نیمه کون صحیح انرا بنام کوه حرف و عبر واجب
و شعور و جل و صغور و سوعل و رلا و ای حرف ایجاب

و علت

از جهت نام آن معقل سفده نوقال و باع و قول و باع
بج و در بود از حرف ایام کلمه بنده هموزامند
نام از نام باید جمع کنیم خواهی که سال و قوه و در آن حرف
اصیغ مصغف آمده است از آن حرف نامش نمودند
مخفی ماند که با خرد هموزامند و اگر چه خلاف
جمهور است اما برای این حرف است نسبت را به این است
از آن است که معقل مقدم در است باید دانست که در میان
برای تقدم بر یک بر یک توجه نموده اند که تقدم
صحیح بر غیر و غیر آن برای آنست که ترفیع او مدیر
است و انقدر مقدم علی الوجودی و تقدم هموزامند
از آنکه او منزه و جسمی ثالثه و اولی بصحیح بخلاف مثل

و تقدیم آن بر مفاغف برانی صفت اوست زیرا که مثل
 بیست حرف نیزند علامه مفاغف که کمتر از دو حرف
 نمی آید و الحقیق مقدم علی الثقل و بعد علم بالجن یافته
 کلمه بر پنج اجناس اربع الأسماء و اما هموز بر سه نوع است
 فاکر همزه فالبود و همزه زاید و همزه و همزه و همزه
 و حرف و عین و عین از هموز و همزه و همزه و همزه و همزه
 بود از فتح و کرم و همزه و همزه و همزه و همزه و همزه
 معرکه یک حرف بود و نون که بدو حرف بود و همزه و همزه
 متاخر که حرف علامه فالبود و او می از همزه و فتح و همزه
 که هم حسب دبابی نیز آید همین اما از و اجوف که عین
 و دو تله نیز گویند و او می از همزه و همزه و همزه و همزه

و همزه
 و همزه

از سیم هر رتبه زن و ناقص گردد بود و در این سیم بود
و نوی از سمع و لغز و کرم و زخم و عین و باقی نیز از آنها
از زن و نوا و نعیم و دو چشم مغز و اگر حرف عدت
فاو عین شتر و این سیم است که کرم و بی و بوم بر عین بود
بود از سمع و از بختان مغز و این سیم بود از ضرب
و حسب و وزن و کاپی و مختار و برف میزد و از این سیم
مطلق بینی میزد و بعین نیز و مفا عوف و تقسیم سیم است
که عین و لاش یک جنس بود از زن با سمع و لغز و از سیم
در با سیم که فاو و لدم اول و عین و لدم آیش عین
بچین و نزل و تند بذب و این تقسیم است که سیم و بوم
بوم و دیگر نموده اند و گفته اند که مفا عوف نیز و بوم است

یکی اندک و عده از یک پس باشد خودون و در اندکین
 بودم و بی یک صفتش از یک شمع و صفا عطف رباعی نیز
 مرد و نوع است یکی فاعلی اول پس باشد و دریم اند
 لدم اولی و لدم ثانی و غیره باشند و کز صبیح پس خودون و
 فعل صبیح است یا ما را اولی و نحو اولی با اعتبار ثانی و چند
 قسم است از یک مرتبه است هموز فاعل و حرف و دوی از
 لغزش و بای از ضرب پس هموز عین و مثال دوی از ضرب
 سن و بای از سمع و حس هموز عین و ناقص دوی از
 فتح و دین و ضم و بای از فتح و ضم هموز لدم و مثال
 و بای از فتح و کرم و سمع و هموز لدم و بوی و امی
 از لغزش و بای از ضرب و سن و ب هموز فاعل و عین

تذکره
 در لغت

مقروان از بجزب و هموزهای و صیغ
و هموزها و در بعضی از آنها در بعضی
از سببها مانند در بعضی از آنها در بعضی
بجزب است و اجتناب از او را بجزب است و اجتناب
بجزب است و اجتناب از او را بجزب است و اجتناب
حروف و اولین نیز گویند و در بعضی از آنها
هموز بدانند تخفیف همزه که در بعضی از آنها
و بیایند چون از آن حرفی که در بعضی از آنها
همزه بجزب است و در بعضی از آنها
حرفی که در بعضی از آنها
در بعضی از آنها

غلبه و مسکن و پختن در آب اصله اللانچه بود بر سره
 سینه از دندان ز لعل و اخ و لام بر او داخل کرد
 و لام در لام او غام کردید البته است و قبل اصله اللانچه
 بعد از حرکت سینه بی لدم آنرا حذف کردید و اللانچه
 شد بعد از او روزی که الله شد و سینه و دونه بود که
 در سینه بود و در سینه بود و در سینه بود و در سینه بود
 ما قبل جواز اگر مغز است و در سینه و جویا جمانچه بقولش
 معلوم میکند و سینه که سینه را در غیر جانشک تخفیف آنرا
 او غام با اعدال مزاج شده باشد بخونام و نادر است
 چه در سینه او غام و اعلال تریح و او بر ابدال و بی
 زنی که تخفیف در این ن زیادت است به نسبت ابدال

زنی که تخفیف در این ن زیادت است به نسبت ابدال

بخت جگر است و شقی ای کرمی که داشت و کست جانم از
سفر قلب ای در او بیز کس نیست یا صدین است

وز قلبه و ترک او در سودی بهره مفرد و واجب بود
ای قلب ضروری بود در اندیشه ای در اجتماع

بهر نفس یعنی که در نفس بهره حق بود با الهی که کند و اگر
صفت بود بد او و اگر کسره بود بدین اولاد و حکم کانی

در این

قول شایسته ای الهی است و الذی یمن و یقول اوزنی
در این اصل الهدى الذی یمن و یقول اوزنی یبوسه

یا در کینه حیا بجز در قونش جهت الهی بجز بوسه و

در سب و در کس این بر سه اشک بهره مفرد و از نما اشک

بهر نفس نحو ایمان اوضح است پس همه بوسه بود

در غیب از او در کس با ف بدل کنند چو در آو
 چنان بیاو - از او معجزه با ف بدل کنند و چو با
 بچینت کرا بیت اجتناب همی ای اما حذف همزه در کل
 در اول کل یا کل اول و در آخر حذف یا حذف اول
 و در اول از امیر میم جمله امر احداث یعنی می تلف قیاس
 موافق استعمال است که در دو قسم است مقبول در
 دو قسم اول در واقع است یکی مذکور در دوم عکس
 یعنی موافق قیاس حذف استعمال و می با ف کسب
 با بفتح و اثنان تا تلف قیاس و استعمال حذف
 با بضم بر سیام با کسب و در استعمال حذف نقل
 و قیاس آن بود همزه را بواجب می کنند و چو با

(بسته)

کلمه کل و اولیٰ محمد و اولیٰ مرتضیٰ است و بعد از آن ...
 کردند بخلاف تفسیر ...
 در کلمه و غیره در حدیث و در ...
 این مورد و ...
 در اوضح است از ...
 مراد این کلمه بالصلوة نور ...
 بلخوا ...
 و مراد ...
 این ...
 است ...
 ضد ...

باز هم گفته شد که در هر دو قسم چون امکان است یعنی حکم هر دو مستحق
بود و بعد کسر رفتند مانند حکم بین بران است بحکم
مشابهت متحرک که فنی بسکون یعنی انرا بدل کنند بافت
حرکت عاقل در بی آنرا عاقل کسر بود میاید بدل کنند چون
سیررسم غیره و همه مستحق بعد کسر بیان شده و اگر
ما قویا ضمیر بود و درین کنند شد اگر مرفوع معکوم
رز اگر مرفوع از جمله او کرم بی کلام زیرا که قیاسی میباشند
که همه ثانوی را با او بدل کنند و جوابه او کرم گویند
و لیکن حذف کردند بحکم که است اصحاب ابتدا
یعنی بین فریب چنانچه بتولغی معلوم دیگر و همه متحرک
مخبره این چون بین بین اگر همه مستحق بود میاید

و در هر دو قسم
چون امکان است
یعنی حکم هر دو
مستحق بود و بعد
کسر رفتند مانند
حکم بین بران است
بحکم مشابهت
متحرک که فنی
بسکون یعنی انرا
بدل کنند بافت
حرکت عاقل در بی
آنرا عاقل کسر
بود میاید بدل
کنند چون سیررسم
غیره و همه
مستحق بعد کسر
بیان شده و اگر
ما قویا ضمیر بود
و درین کنند شد
اگر مرفوع معکوم
رز اگر مرفوع از
مجموعه او کرم بی
کلام زیرا که قیاسی
میباشند که همه
ثانوی را با او بدل
کنند و جوابه او
کرم گویند و لیکن
حذف کردند بحکم
که است اصحاب
ابتدا یعنی بین
فریب چنانچه
بتولغی معلوم
دیگر و همه متحرک
مخبره این چون
بین بین اگر همه
مستحق بود میاید

والف جوانند خوانند خوانند خوانند خوانند
بجزه و پاره خالی و بیای و کرمه در میان نمود
و از کوفت آن در کوفت و در میان این بین نیست
نه بعد و نه مطلق است اندر بعد الف خیا کوفت
پوسته زین و روسی کیم و روف اما در کیم بعد
بجست عدم فرق در ایشان میان فریب و مجوز
حرکت همزه و ماقبل آن در ایشان مجتسب است و
بلی بر فریب از بی باشد لکن المشهور و اما در آخر
بجست از بر تقدیر بعد لانم آید زب همزه مکسور
از زب بر شمع و قوسب همزه مطهر از و در روف
و آن مکسور است بخلاف در آنند مثل مستهزون

تا آنکه در آن زمانه بگفت یک عالم ای مطلق نزدیک
 فقط در این حکم زود است در نزد بعضی بعد فقط
 و در او مانند سئل و مستهزون توطی که در آن همه
 مکتور بود و ما قبل از آن ضعیف یا با کسی پس اگر سئل را
 میان همه و با خود نماند این بین قریب است و اگر
 بعد از پرسش را در میان همه و او است به زود
 را میان همه و یا نماند و در یک سخن بجای بین
 نزد با هم حرفی در قلم نماند است و اگر همه مکتور
 که بعد از او و با سئل را در خودی قوی است بخود
 در وقت که انوار از جنس ما قبل وی است به نماند
 بعد از دعای کمند و حجاب خانیچه بخواست معلوم مکتور

حاج آقا
 محمد باقر
 صاحب
 کتبه

تجدد و او ویایی ساکن برزاند شن ای مجرب متوکل و ای
روان خواهی نمره متوکل جوین با قبل کرده تیر دستم
و لازم یعنی نمره متوکل نمره و ویایی ساکن کرده
اند برای اوقات است که از جنس با قبل کرده
بر این دو نام لازم است خوانده بود یا یاد تصغیر
نحوه پیش و مفروضه و خطیه در اقیس و مفروضه
و خطیه و بعضی که درینجا انفا کرده اند مده
آه رده اند و میگویند که مراد از مواد وقت
ه در توفی مده اعم است از مواد وقت
حقیقی و حکم و در اقیس اگر چه حقیقی است چه
بجز با تکرار معنی که حذف جلیان

یا در روی آن بدهد یا باقی آن را در پیشگاه خود بگذارد
 او که بقیه و ترکش را باقی راند و در جوش معلوم میگردد
 و بعد ساکن یعنی همه متحرک بود ساکن و نشان از بی غیر
 و او و یای مذکوره در ترکش ای حرکت آن همه قابل
 ردی حرفی که ما قبل آن همه بود چون پس از حد سئل
 بچیزه سئل و سئل و با خود و الحمد و الحمد و الحمد و الحمد
 و حین و یا خود انوار انیم و لا الحمد و الحمد و الحمد و الحمد
 حرکت آن با قبل حذف کردند و
 عدم بجهت اجتماع نیز حذف شده مگر همه
 حذفش جائز است فاقدم حذفش ای حذف آن همه را
 روان یعنی بجهت انوار و الحمد

یا در روی آن بدهد

و در حرف التان که در اول جمله است و در آخر آن است

مستعمل میگردد و در این صورت در اول آن حرف تیره و در آخر آن

حرف تیره است و این تیره در آخر آنست که با مجهول خوانده می شود

نسبت به نوم حذف است و این اسامی که در اول و در وسط جمله

در اول است که در اول جمله می آید و اگر در اول

شود و در آخر آنست که در آخر جمله می آید و در وسط آنست

که در وسط جمله می آید و در اول آنست که در اول جمله می آید

و در آخر آنست که در آخر جمله می آید و در وسط آنست

که در وسط جمله می آید و در اول آنست که در اول جمله می آید

و در آخر آنست که در آخر جمله می آید و در وسط آنست

که در وسط جمله می آید و در اول آنست که در اول جمله می آید

معلوم گردید و گرنه اینچنین که هر چه از ایشان مکتوب نمود
 بجز دوم و نو گردد و نحو اول دوم و ده بدین نام در اصل است
 اول دوم و اول دوم بود ای ضمه الی عثمان با فتح نیک ایشان
 و البته علم بالهوا و قول رسول معتدل بر آنکه تفریح حرف
 غلبت سر و هر بود قلب و حذف و امکان یعنی قطع
 حرکت از حرف بطریق نقل یا استقاط و حروف آن
 اول و یاء و اوست یعنی الف و لام معروف و فعلی حرف
 اصیبا واقع نشود مگر آنکه بعد از حرفی نحو قان در باب
 و آل و آمن بازید خوف سب و جزان و کاه است که و نو
 و یا فابونه نحو و قد و بسر و کاه و این نحو قول و بیجا
 و کاه لام نحو و نورش و نیز بر یک مقدم شود و دیگری

اینست
 و کاه

در صوتی فا و عین خود مثل و لام و کوه است که و او
عین و لام نیز خود طبعیت غیبی است که محدود است
از او نیز همان بدین است از او یا و گاه است که و او فا و با
لام نیز خود طبعیت است که فا و عین بود که عین
و فا و لام خود طبعیت مختلف است و در اول خود و او نیز
و جبهی و گاه است که عین و لام واقع شود خود طبعیت خود
مکسور و ادقون مختلف است بر آنکه و او نیز که خود طبعیت
مضارع مکسور است اگر بحرف جمع بود بر بلند و از اول
نیز صیغه جمع است و او نیز که خود طبعیت مضارع
بفتح عین است و کسر عین یا تعلق بعین مضارع بفتح عین
و اینها از جمله ای در حرف حلقی بی عین و با لام

و در هر دو طرفی در مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع
 و در هر دو طرفی در مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع
 نیز میقتد کن از هر دو عدد نشان مضارع و مکدر و بعین
 و امر آن در ماقتل مضارع و بعین را احمد کن از نطق
 ضعیف التیام و اصل شان نیز میقتد از هر دو عدد توضع بود راست
 نیز بر هر دو طرفی در مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع
 از جهت هر دو وقت مضارع و مکدر حکمت استخوان و اما نیز
 اگر چه حلقی بزرگ میکن مجموع است بر بیع و در ظرفیت
 نیز است که حاضرین هر دو مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع
 پس که هر دو طرفی در مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع
 و هر دو طرفی در مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع و مضارع

مضارع

نو کسره در جزآن وعده الحکم و علی بعد نقل کسره و نون سومی
 همین و حذف کسره و لغزش تا در آخر آورند عده شد
 همچنین هفت وزنه و بیستم و غیر ذلک و او غام و ان و نا
 و عده یا وجود قرب مخرج نگردد از آنکه برای اصل نیست
 بخلاف کسرت که بمنزله اصلی است اما فتح سنی سخته
 بعد تعبیر است بحسب روایت حلقی و در وجه معتبر
 نشده از آنکه اسم توتیم است نه مصدر حتی که همین
 علم شرح نزد بعضی و بر تقدیم است و وقیل است و
 مار ای گفته که تا در اول کتاب بر اصل اقوت نمود و چون
 کوفی که این اصل بنویسند مستقر است نه فعلتة همچون بان
 بدین غیر مدغم و فافتعال بعد کسره یا کرد و بدین

و او غام

و در اینجا چه مسئله است که این مراد زود در اینجا است
که غیر مدغم و فاء او فتوا می بود و حرف علت است که بر این
توسعه ده فاء بر شوکت هم لطیف است و در وقت بافتن
مواضع آن با جمله نیز می بود که در هر چه عارض می بود یا
گردد اگر در او بود یا الف محو الی... به هر چه او در میزان و
معقات در او قادم است و قادم و مؤثران و مؤثرات
و محاربت در محراب نبوی عده در اصل او در حقیقت
با وجود علت قلب و از بیجا و او را تا کند و نزدیک
چونیکه حذف و ابال معارضی شوند حذف و در تبیین
و نه در ابوال و نیز علت مذکور است تا به بل
توضیحات مضارع حذف و هم همین است پس در

دری که در وقت فاسقین زانکه از فاسقین بود و در اول

فوق برین و موقوف و شورب در سقین و معتقین و مشایخ

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

که در فاسقین و معتقین و طبعی که در اول و اول و اول

بدان و در این زمین از زمین بود قیاساً بنا بود
و فقیه گرفتند بی آن و او را در این احوال
همین احوال که در این است و در این است
که در این است و در این است و در این است
فانون قلب و در این است و در این است
موجود است و در این است و در این است
است و در این است و در این است
تا به آن احوال و در این است و در این است
عقلی است و در این است و در این است
مگر در این است و در این است و در این است
در این است و در این است و در این است

معلوم میگردد و این چنین و اول اول از در و در
در آغاز سخن یعنی در اول مکه نمی که در دایره اول
اول جو باشد او اصل احمد و اصل محمد و اصل
اول اصل و اول جمع او بی است و بی در شریک نام
الذات نام بسیار شده و اگر در مکه بود تو از آن
تویری در و در بی اما و خوب بی از الله محفل است
بر این که جمع است و بعضی گویند که در و در بی بدلی کنند
زیر که و او دوم از الف و در بی است و گویند از بی
اعلامین لازم آید و الله اعلم بالصواب و بی و بی
و بی که در اول و مفهوم فقط در وسط و است
که هنوز که در و بی بی بی بی معلوم میگردد و او اند

و بی

که حرکتی بی جهت و بی مقصد در نفس و بدن فاعل لازم باشد باقی
آن نیز افعال گردد و بعد از بی موانع برآورد یعنی اگر چه
در جسم موانع خالی نباشد و مانع از بی موانع برآورد
و یا مانع خود کلمه بر موانع بی موانع است که موانع
و حیوان و حوری و جمادی تا حرکت افعال و ادوات
کنند حرکت معنوی که قشقای بین و زمین است اما
موتان محمول است بر حیوان که تقیض است و هم ادوات
کلمه که در آن اول و یا نه ذکر است یعنی کلمه کش
بوی آن کلمه را نسبت تعلیل و مقام یعنی بی حرکت
حرف علت کجوف یا بعلت یا باستانان خود حوز
یا نه ذکر افعال وی در کتب است بموتانی اعلیایی در کتب

میتواند

و معنی محمول است از اخصیة بمعنی اخصیة بود و اخصیة
در این معنی بجای آورده اند از اشتراک فعلی و دلالت کند
بر اشتراک معنوی از اراده و ارشاد و علم
ای و نوع مدعی و او و یا در بعضی اخصیة تخص عوطوی
و عوطوی در عینی است و این اعلالیست یا اندر اولدم محل تغییر
ست پس احدی و دیگری اوی ترست اما اصحیح
نحو خبری بحکم موافقت حکم معلوم است بر معنوی و او
فعل ای و قوه ای آن و او و یا فاعله محو و عدو
یست و قیاسی که بعد فتح واقع شود و و بعد و کسیر تا با کسیر
با سبب معنی علتی یا کسیر محو و مفسس نکود و الکرم از او واقع
فتح ندرم بود چنانچه مشهور است این قول نبود با کسیر

و اما در باب اول از آن که در اول کتاب مذکور است
 و در اصل و تفسیر آن است که در اصل و تفسیر آن است که
 ای منصف و موعود و عدل و صفا زبیر القلم ای بالحق
 و او میگوید که تا منم خبر و او ای الف کرد و او اولی
 مبرور علیه السلام که در فضل او آن که در اصل و تفسیر آن است که
 و در سخن زبیر که آن سرود از آن است که در اصل و تفسیر آن است که
 لیکن با تفسیرش بعینه باز آید پس ایشان را چه گفت
 انفعال آن معنی متن مناسب شد و در اصل و تفسیر آن است که
 چنانچه در کتب معتبره که در تفسیر آن است که در اصل و تفسیر آن است که
 و در این سخن که در اصل و تفسیر آن است که در اصل و تفسیر آن است که
 و در این سخن که در اصل و تفسیر آن است که در اصل و تفسیر آن است که

و اما در باب اول

هو او و با مشورت
راغب گشتند و همچنان باب را ناسب در او نوشتند و اگر
با هر کس که این نظر را در کتابها می بیند که در این کتاب نوشته اند
و هر کس که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند
تا در این کتاب که در اصل از احوال او است که در این کتاب نوشته اند
که بعد از او و او است از این کتاب که در این کتاب نوشته اند
بودن او و این که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند
در این کتاب که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند
و غیر ذلک که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند
که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند
که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند که در این کتاب نوشته اند

تالیف

بسم الله الرحمن الرحیم

در تم تحریف کردن الف با قاف و ساکنین فاعلی را که
 یا تقدیمی دارند است نوی در غنما و رختا بعد حذف
 الف که از او و است و استاقی ساکنی باقی است
 از آنکه الف می ساکن است و قادر بهم و یا خیمه خود
 و غنما و رختا تا و در فعل فرستیدند درم بعد ضمیر تالی
 تا نیست در فعل البته ساکن می باشد بخلاف هم سکون
 بود اصی تا و حرکت او را در اصل شده عار
 مستقیم نیست پس استاقی ساکنین حکمین اللهم آمین
 و در چنین استاقی ساکنی کافی است بر روی حذف
 الف که در مقابل لام باشد که محلی تو نیست و چون

بسم الله الرحمن الرحیم

لدم کلمه جعلی تو در دست نوی منصفه کافی است
سودای بخلاف نمی که در مثل فرزند معانی
ضمیر قاعده که تخمینا با احوال چه جای که بود سلطان
تتمه تجرد و دود و نیز چون حذف الف در وقت
در زیاد و آفاق فوج یافته اند نظیر وقت نکته برای
حذف آن بین گروه آن روشی نیست که نکته اتقا
لافتار و نیز یکی که الفتای سکنین در خود کما حق است
بهر فتوح و نیز در حدیث و عجز وی کیمت این است
عنه و نیز در متن است یا مقهور و نیز در باب کیم معجز
و نیز در متن است و نیز در متن است و نیز در متن است
و نیز در متن است و نیز در متن است و نیز در متن است

او را با صواب پسین و او چون مانی مجرب نیستی
 ز حد این مانتقایی را کین نه کلام عرف مانی
 مجرب نگردی در اگر سخن کر یعنی است که اگر چه و اوی
 بود نحو صفت یا نای است اگر چه مفتوح و اوی
 نحو لغت و از نه ای اگر کسور العین یا نای سوزن و اوی
 غیر کسور العین بود هم مقام نحو طلت و قلت مقام
 صیغه اسم مفعول حاصل اندک فای مانی طلدی مجرب بود
 از حذف عینی بانتقایی را کین که و نه باب کسبایی
 بود با در فعلی کسور العین و کز ضمیر طان به مطلق
 نه جعل آن کما قبل و نه با بود التحویلی معولتیه من العین
 بدین انتقایی مترجمه ای باب بعضی معنی ای مانی

ز فاعلی

از غایت که هر چه در او باشد باقی مانده باشد و در هر چه

تعلیل و غیره که در آن است که در هر چه باشد در هر چه باشد

تعلیل و غیره که در آن است که در هر چه باشد در هر چه باشد

71

که هر چه در آن است که در هر چه باشد در هر چه باشد

از این فایده است که در هر چه باشد در هر چه باشد

در هر چه باشد در هر چه باشد در هر چه باشد

بنابر این که در هر چه باشد در هر چه باشد

و آنچه در هر چه باشد در هر چه باشد

که در هر چه باشد در هر چه باشد

پس آن که در هر چه باشد در هر چه باشد

زیر آید و در هر یک از اینها است
در بدن آید و در هر یک از اینها است
و او را می گویند که با او است
که میگوید این نبود زیرا که اینها
یا می است و غنچه و غنچه و غنچه
جمع تمام در حذف علی هم ز حذف و ز مجنون است
به تقدیر تقاضای خدا چون از وی بگیرد و او را می گویند
نیک نوری پس نیک نوری و نیک نوری
و در هر یک از اینها است
تا در هر یک از اینها است
و در هر یک از اینها است

اگر صورت بود استغناء بود و در باقی برآید
بعده افکنند و قاعده کسره و او را تا ولادت کند برآید
و اگر قبول بود قوت بود کسره و او را باقی برآید
و اندک افکنند و قوت استغناء بود

بود و او را باقی برآید افکنند و قاعده کسره
ضمه و او را تا ولادت کند برآید و اما اگر قبول
قوت بود کسره و او را باقی برآید ^(۶۸) و او را باقی برآید
خبر کردند از جهت این استغناء قاعده کسره
و او را تا ولادت کند برآید و قوت کسره و او را
ضمه طوت استغناء و او را باقی برآید و افکنند
اس فاراضه و او را تا ولادت کند برآید و او را

چه بود طوطی و بنا بر کجاست و غده در بلبلین مینماید
 و او را یا کند بید و خندق کوزند و در این صفت در او نیز یک
 چه بود و در یکی که بود این چنین بود و در یکی فعل
 ماضی و غیره فعل است از این قبیل و غیره شود
 ماضی و ناقصه یعنی اند و معنی نون با عیب و در هر فعل
 تعجب نموده و نیز در بعضی زیاد و مشترک بنا بر این
 و کت فخر بود و بود تلف کرد و چنانچه نتوانش
 واضح میگردد و در کت دیگر است از و بود و در یکی
 نیز در لام سی در نحو خوره و جندت نقل نگذردند
 لیکن حکم حرف صمیم دارد فعل و شبه فعل یعنی
 مصدر و مشتقات و مواردی فعل بودند عربی کرده

کت
 کت
 کت

ای واریا بعد از کزانی و بعد از بدین از آنکه
 در قائل و یا کج مایه اول و دیگر است
 منتقل بر ما قدام ای با قبل او فاعل ای مانع نقل
 حرکت کسیت درین کلمه و آن عبارتست از آنکه
 زیرا که چون کلمه خواجوز و التباس لغوی نیاید
 و مختل مختل صهر و حر و غیره موضع ضایع یعنی حرفی
 آورده اند مختل و مختل لغوی و لغوی فاعل و نیز
 نقصان یعنی نا در آن کلمه لغوی و کلامی
 تا اعلایین هم نشوند و این چنین است در دو حرف اصی
 که حیان نشان فاصل اصل است و کلامی که در دو حرف
 اعدل و یک حرف اصی شده اند و آن که در دو حرف

79

فصل دوی در بیان معنی است و این نقل کرده و روی
یکی بر صفت است و در مورد آنکه اما درستی است
شأن و قول قیاسی است و در صورتی که مختلط و غیر مختلط
موضوع و در بیان آن است که تحقیق یا تقدیر است
که مانع تعدیل است و در شرح جامع وجود است اما در
تحقیق ضیاع در مقول و محاط و تقدیری علیا که در
مقول و مختلط زیرا که ایشان این بر و محصل انداز
حق را اولی ضیاع برید و غلط بریدینه از حق
بر این و غلط و بدایت برای تحقیق است و اعلا
بغنی و لم نقل که در اصل تقوینی و هم مقول بود
در بیان آن که علم عاقل است ضد زنی اما اقامت

تقدیر

و استغفار و استغفار و استغفار

فعل است و اگر صحیح زنی ای بودی یعنی در هر آن

کلمه نویسد و اگر او و کذا بودی یعنی هر دو نام

عربی که فاعل و مفعول و اجزای دیگر مذکوره و نیز فاعل

در سببی پس با فاعل دارد اما فاعل است و مفعول

نویسد هر دو را با هم مشترک بود و در اولی شکی نیست

یعنی حرف را که مشترک است میان اسم و فعل ^{۸۰}

همه در آن مختلف میباشند و در سببی در هر یک

که اول آن دو اسم را باید بود و مفعول متعین

نویسد اگر چه بعد از فعل بودی یعنی هر دو را

در هر دو را یعنی و فاعل و مفعول و هر آن نام بود مفعول

بشیر بخود ما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 و کما فی قوله انما ابریم ما فی غیره من غیره
 استند قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 یعنی ذایع استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 قولنا ذایع استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 حرکتی استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 نقل حرکتی استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 برآید و حرکتی استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 و استند کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 ضمیمه کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره
 اعیان کما قولنا انما ابریم ما فی غیره من غیره

و کما فی قوله انما ابریم ما فی غیره من غیره

یعنی حذف هر یک

باید بر افعال و بعضی افعال مصدریه صیغه جمع نسبت

که با جمع نمی آید این لغت ای است یعنی که از آنجا و ساکنین

اقلامه است از بی خبر خوان هر روزی بود یا غیر هر روزی

اما هر روزی وقتی است که بی ملامت بود یعنی وقتی که

این مصدر مجرد از مانع روزم تا بود که عبارت از اوقات

است که واقعه استقامت در اقوام و استقامت و کرم

غیر هر روزی نحو اقام العیالات و اقامت العیالات

و نهی و مفعول بای جمله مفعول را کسر کردند

و او را یا چنانچه بقولش معلوم میگرد و باز در جدول

بکبره
په صنف گفته جانیر

واوش ای جنبی و او غول یائی یا بخوان همچون بیج
اهد بنیویج چون صمد یاری را با قماش دادند تا بنیواد
مبوه شمس صمد انکیره بیل کردند و او را با صمد
شد بر وزن مفعول چه محذوف است و این مذنب
افض است و عیاد و او مفعول را به نیدارند و بر مفعول گویند
و همچنین در او ای افض قایل بکنیف و او او ای است و بیوم
بکنیف و او بنایند و در وی قلمچ بیشتر آید که بنیواد
مطیوب و مدون و در او ای کم خوشنود و مشون و الکن
این منقح است از شرح دیگر او و میاد در عنی رسم قلم

سید محمد

در بیان کلمات

در بیان

تغییرات معلوم

در بیان

فاعل بعد از فاعل تکرار می شود و همیشه با خبر و مفعول است

بابت کما قیل و کین بودن فعل است ای فاعل اسم فاعل

محل شرط است اگر اکثر افعال بود و الله است و تمام

ای درست و کامل نحو قائل و باغ و او و یا هر گشت

از آنکه در مثال و باغ محل است و باغ و باغ

در ساینف و غا و طه از آنکه فعل است و باغ و باغ

و غا و طه و طه و طه و طه غیر محل است و علی

بند متقابل و معاوم و مجاور و مباح و جابن و متجان

دیگر اگر در کلمه او و یا ایم آید و او یعنی ساکن غیر مبدل است

در این روزها

بسیار

در روزهای اول

کسب

خوبه و اینها را در روزهای اول کسب می کنند

مستحق می باشد که در روزهای اول کسب کند

کسی است که در روزهای اول کسب کند

با وجود آنکه در روزهای اول کسب کند

که بعضی روزها در روزهای اول کسب کند

بسیار روزها در روزهای اول کسب کند

در روزهای اول کسب کند

در روزهای اول کسب کند

در روزهای اول کسب کند

در روزهای اول

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

الذين هم خير الامم اجمعين وصلى الله على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين الذين هم خير الامم اجمعين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

الذين هم خير الامم اجمعين وصلى الله على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين الذين هم خير الامم اجمعين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

الذين هم خير الامم اجمعين وصلى الله على سيدنا محمد وآله

الطيبين الطاهرين الذين هم خير الامم اجمعين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

در هر کجی که نوشته اند بسوزند و واجب برای نگرین کلمه
 نمیکند در تفخیر حیدر که از ناقص است از دو بار او
 بگیرند ای یک یا اری هر دو به بخت بودا مگر در هر
 شعری که سلافته فاند کو تری در قول تری و لو که تری
 با کما ترا سهیل صبیحا و حتی در است که آن اوی بهام و خوش
 ای عوفی آن یا اقسام در آید تا که اندر انشام ای
 ختم یعنی در آخر کوشمیه که در اصل تسمیه بود
 نون مذکور او را یا کرده یک یا از حذف کردند و عوفی
 آن بود در آن که در تسمیه شد همچنین توفیه که در
 توفی بود در آن که در نی با تفاق روانه کردیم اضافه

کلمه تسمیه
 کلمه تسمیه

کشته و از آنجا که در ...
 و کسره از بسینه که بعد از ضمه و کسره افتد از آنجا که
 بقول اگر قبل ضمه کسره بود و بسینه و او و قبل کسره
 ضمه بود و بعد از آن یاه و کسره بلا نقل ضماخه نقوشی واضح
 بشکود و ضمه و کسره را از بسینه بعد ضم با بعد کسره پس این
 چهار حاصل میزند بعد ضمه و ضمه بود کسره و کسره بعد
 ضمه و کسره بود که حذف کسره بی نقل ای بلا نقل حرکت
 یا قبل خود بخود و بی حرفی در بین و اول یا بلا نقل حرکت
یا قبل ای عالی مقام ای بلند منزلت اما نقاش است
 از قبل ضمه کسره بود و بعد از ای بعد ضمه و او حرکت نمی
 خشود و نیز نمود و در امثال که در اصل خشود و بیرون

فکارتیها
در این فرایندها که در کوره ها و در کوره ها
مخففند و در این کوره ها قبل بریزند و در این کوره ها
میکردند و در این کوره های کوره ها که در کوره ها
که در اصل تدوین بود کوره و اورای بی غیره ماقبل بود
و در افتاد و در این کوره ها که در کوره های در چهار
صورتها میگردند قبل از کوره قبل از کوره
و در کوره قبل از کوره و در کوره قبل از کوره و در کوره
اعمال را در کوره و در کوره ها که در کوره ها
نظریه ها که در کوره ها که در کوره ها که در کوره ها
که در کوره ها که در کوره ها که در کوره ها که در کوره ها

در کوره ها

ملکت خرد فارسی شیر و زرد کله ...
و بعد از آنکه ...
بسی نفع ...
محل ...
رسم ...
که در آن ...
بسی ...
و اگر ...
در آن ...
بسی ...
و چون ...

وزیر محنتی و تلافی بخشیدند که در اصل متفق
و شدت و قانس و اولی ببردند و همین حکم دارد
بعد از مضموم و قبل از وقت نیست یا زیاد فعلان خود
قریبه و قوانین در قوه و خود را در جمع که در میان
وی ای طرف است طرفی و ضم و او مده فاصل افتد
مخوفی و طی در دلو و طیوی و همین در او او خیره
تعبیر و مضموم خود متقوی در مقو و مخالف مدح
و معز و که جمع نیست و نه مستحق بر دو و او خیره
بعد از او و اما در تری و معز می که در اصل بر منو
معد و برون دست و قیاس چون خود بود و یکدیگر
در غیر ناقص بعد کسره در عین مضموم با جمع باز در فعل

و در حد تعلیل نیز می باشد. الحدیثی و در جمع مثل مفید
دقت یا نحو همای تعلیل و ان مفید و واو نجد نجد
کسر ا در عین مصدر ز یا که جمع بی یا که در عین جمع م
بستان بی فعل مصدر و واحد بی بی واحد جمع تعلیل
بی تعلیل واو بنا بستان بی کوا ان با سکن در واحد است
بی یاد ان او اوساکن است در واحد جمع کشته
بی ان و میش الف بی قبل او یا نقو بی ان و نقو
یا که در واحد کلمه ناقص نبود پس در چنان که در
اصل بر و بی جمع ریا است این تعلیل نکنند
در تو بی لازم باید از الف فصل قوی نبود
بچه ریاض مثال واو که بعد سوره میش الف عین

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

۱۰۱
۱۰۲
۱۰۳
۱۰۴
۱۰۵
۱۰۶
۱۰۷
۱۰۸
۱۰۹
۱۱۰

در این چند حرف است ای جوان و سرکش
نمونه ای جمع جمیع باطنی و بیرونی
و اولی جمع اول اصدا و اول مختلف عموما و بطور
بسیار و تصحیح صلوات است بر بیت و عموما و اولی که بنقل
عموما و است و سخن بر صده زائده بعد از نحو مسائل اصدا
بسیار نقله چنانچه بیامد دیگر بدین لدم کلمه در بیت
جایز و در وقف به نعت و با اتصال جمیع فاعل و فاعل تاکید
باز آید چنانچه بقول معلوم میگردد یعنی لدم کلمه است و وقف
یعنی در لغت ظاهر معروف و جوشش ای در حالت
جزم آن لدم او فخر است که جایز نم باشد بالدم
امر بالله ای یا غیر ذلک یا نه ای ای پس لغت و ظاهر

جمع

و نون تا کید ری بانه ۱۹ ص

بنا

یا مسند ده کن ۱۳

ص ۱۳

بهری جان سستوست ای یکن لدم که افتاد است بخود خلق
در خفتنیا و خرمی و او از عوه اربع او عو و خفتن

و در عو و لم تسمی لم بشعالم بشعالم لم بدوخ لم بدوخالم

بید عو و لیش و بختوه و لیدع لیدع عو امید عو و لکن

لیدع عو و لیش و لیدع عو و لیدع عو و لیدع عو و لیدع عو

تقوی بود عو و اعلا و احی و بید عده زنده بود عو

جمع هزاره میکرد و در نون زنده قبل آن و بود عو و عو و عو

معادیم عو و عو و عو و عو و عو و عو و عو و عو

شور و عو و عو و عو و عو و عو و عو و عو و عو

سالی
۱۲۱۹
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی من لا نبي بعده
خود القدر لیس بقدر ای نفسی و پروردگار
منه علی بن بابویه صاحب کتاب
المعجم من قول و فعل و خوار و زور و جفا
و انچه در آن ذکر جمیع کتب معتبره است
و از آن شیخ و کاتب و کاتب و کاتب
بکتابی بر این باب
بیت
بیت
بیت

معدنی و مورچه‌ها و غیره در زمینها آید و بجز این هیچ چیز
بسیار در زمین نیست و در آنجا که در این قبیل تمام خاکها
همه سنگ و درخت است و هیچ درختی در آنجا که سنگها
ندکند و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها
غدا و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها
و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها
و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها
و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها
و در آنجا که در این قبیل خاکها و سنگها

زاده در آن یا شود بی آن و ...
وید خون و رخی ...
استخوان و استخوان ...
و استخوان و جز آن ...
بعد از آن ...
نمودار ...
بعد از ...
...
...

...

بدو صفت که خالی بود همه بدباور یا موت همان و
پسند او چون و او بود در هر دو است بماند خود عوی
و شنبوری و اولاد اسم قبیح یعنی و فایگون یعنی بیا
بدو و شمسد ام خود دنیا و کلیا در در نیوی و علیوی
نیز خودی از خودی ز بر الله صفت اند و شنبوری و جوی
مشاومت و چون یا بود و خود و تغییر نیاید کوفتیا
رضایانده بنوعی از هر نیر و قبا بل علم بجای
و توویان هم بعد قیام لغت نیز خوانند
تو نیز و کن بدان و ال حران و حران و اصل خود

در التعمیر و ایضا علم بانسواء یا تامل اصول مراد
ببودنک تخفیف میانی رس و بر بود قلب و حدیث توحیدی
بیان بهمان و از غام ای خواندن از حرف میانی
بغیر فصل با مکان اول و در صایح و یا در نای اول
را در غم و یا فی را در غم غیر نمیدوان که قسم است
و اصل و جایز و مختار پس اگر و حرف میانی هر کلمه
بهم آید و دوم نشیء بوده چهار بار که در توقف
جواب و مکرر بود قتل و جسی و غیره است
در زبان نبود پس در حرکت عارض بود جایز است

در التعمیر

کجاست یعنی مذکور که عقل و عین منتهی به مرتبت اول
 قول مصنف رحمه الله علیه که در این از حدیث دیگر است
 در عتیقی از حدیث است لکن در جمیع آثار باقی است که در
 شرح این حدیث یا صحت در زمان حکومت در حکم واحد
 شدیم بی دروغی و عقل و عینی از هر دو است
 ثانی نفسی ای از هر دو است که در حدیث دیگر است
 بلکه این حدیث را که بوقف که بجز است حکومت است
 و در حدیث دیگر که کوفه و دولت اما در
 همان مرتبت و در اول از مانند وی فعی که

۱۳
 لغوی و بی‌شکلی هم از حرف ثانی و حرکت
 جابزیت همون است حرکت علامه عینا که افتح آن
 میگویند لزوم جابزیت ای او نام و از لغت لغت
 ای افتح حرکت ثانی فتح ای رو نام فتح است
 زیرا که حرکت حرف دومی فاعل است بیان و اول و بر ما وجود
 فاعل و عام مثنی است که بعینه تفسیره و اگر
 کنند اجتماع ساکنی لزوم یکدیگر بیرون فتح است
 آنکه احتمالاً و آنکه معنی که بر یا علی و غیر
 و و تقدیر احتمال دارد که مثال ثانی باشد بگویند

فتح

چند

و از غیر گفته اند

و

باینست نماند تا حرکت جمعیه استخوان کفایت و لغو او تمام

حاصل نیست چنانکه معلوم می شود و نیز در کتب ثانی برکتی در یک

کلمه ذکر کرده اند و در وقت کسوف گفته اند که در وقت احوال و

صحت حرکت در همه جمیع استخوانها در تمام احوال و در وقت

و وقت رویت در واصل اما در حال وضع و اشتیاق حرکت (۹۲)

که حرکت در وقت کسوف در تمام استخوانها در وقت کسوف است

و در وقت حرکت نماند تا حرکت جمعیه استخوانها در تمام احوال

معتدلی در تمام جمیع استخوانها در تمام احوال

چنانکه در وقت کسوف در تمام استخوانها در تمام احوال

از حقایق اینست

تو که

وز نه هیچ را که در دو بل متور بود و منجی فایده ای
 قسم را کبیر قسم اول را منو گویند زیرا که این قسم همان
 سنت مدبر و عمل کفایت (اول) است و بعد از آن است
 حرکت عقل کن از روی حقیقتی است و باقیه اول
 از حقیقتی است که در عقل وی است و حرفی است
 که اولی حرف صحیح است که قابل است که حرف اولی
 و نیز ما بود زیرا که در مقام مدبر همان اولی حال است
 که حرف اول بعد از است و چون حرف اولی است
 و حرکت که حاصل است میان این حرف و حرف اولی

و کلام اولی

فصل اول در مقام فهمیدن اینست که در هر یک از اینها که در این کتاب
علی غرضه از آنست که در این کتاب در اینها که در این کتاب
عسم شد است در این کتاب در این کتاب در این کتاب
موسک میگویم اسم مفعول است که در این کتاب در این کتاب
مردودین ای سکن نیز میگویم که در این کتاب در این کتاب
و خوبتر است که در این کتاب در این کتاب در این کتاب
اول در این کتاب در این کتاب در این کتاب
او زیرا که در این کتاب در این کتاب در این کتاب
حکمت و بر پرورد و تقدیر احتیاج بحکمت ندارد و تقدیر
نیایی از تری و در این کتاب در این کتاب در این کتاب
میباشد فال اول در مقام فهمیدن اینست که در این کتاب

کوه سبک کینه تیرگی عشق بنزد او قام مکن و در تمام با کوه سبک
 بنشین او قام مکن و در تمام با کوه سبک بنشین
 و در حرف اندکی سخن از او مکن با سطر بود و در همه ملک
 این سخن دوم است که خواند نام با با سکنی در آن همه کوه سبک
 این سخن ای و نه در حرف یک سخن است که یا ما قبل متوکل یا ما بعد
 بدست ما قبل یا ی هیچ سخن است که فرم ما ملک یا خبر بد و خوش
 و در پس در همه صورت او قام کرد و هیچ چنانچه در همه کوه سبک
 در بر آن تخفیف درون دوی حاصل است آنچه از دست شکر حاصل داند
 که مثلاً او قام سانی بود اگر همه سخن بود از سخن اول و در کوه سبک
 جانین به متوکل اگر همه متوکل نام بود همه از دست شکر حاصل کرده
 و حاصل همه در اقبال آورد و حساب بلا هیچ را در اقبال آورد همان

دوم در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان
نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان

نیز که در وی که است و معنی نیز که در این کتاب است که در بیان

بعضی شود

نام نشینند

بلاغی آید و گوید که چون او به ملکی بافتند و امید آید
 بود که این میگوید اسم ما تو که با اول خوب بود که
 زیر او اگر او خام کردید مردم شود که معنی الوین است
 میساکنی الوین و آن معنی است و باقیم معانی و کلام
 میوه معنی است که برای فهم آن اما اول سکنی و به
 در دست است که چه پس متعین شود و در فعل بر چه است
 در هم آید و معنی متعین بود برای سکنی ای بود از حرف
 اولی سکنی است و ما میباید که در تمام اول خوب
 است و این برای معنی است که در حال وقف
 با او کنند و گاه در حالت وقف نیز نحو عدد و به

تعمیر و تعمیرات
میں بدلے کی رقم

جو کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں
کوئی کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

ایسا کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

تو کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

تو کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

اگر کوئی کوئی اور انہیں اور اصل کوئی کوئی اور انہیں

بیشتر از این در فرج و فریب نمیدرد تا میلان نماز...

و ضحاک و ... کرده اند پس بداند که نماز...

تا نرسد و ... و کوشش بی اطمینان هر دو...

فرج علیه و آله و سلم و سوره شریف نشان این نیست که از...

آن کس که از روی اول بنویسد کند بعد از آن دور...

توجه به این نکته است که صورت او مفتی گشته...

بسیار با فرج و ای نزل و بوی فرج بره و با او الف...

و ... و ... آن ... و ...

این ... حرف ... و ...

... از ... و ...

نایب‌الجم

سایه سلطان

در می‌نویسند که علی بن محمد و محمد بن علی
 دو مخالف آن کس که در این وقت است و نام آن
 نامتهای آن در نوشته‌های آن است و علی بن
 بنیون معاصر آن و در وقت آن در آن
 آن و آن را باقی فرق نیست و در آن
 علیا و ضاد و زای معجزه‌ای طرف آن
 و در آن معجزه‌ای و در آن طرف آن
 و این بر دو طرف است و در آن
 است در این طرف و در این طرف
 و در این طرف و در این طرف

و این است

و این چهار
در بیان آنست که

در وقت زاین تها که علی مرتضی علیه السلام

تیمور را بر سر راه افسانه‌هاست

و شکیبایی و در آن وقت که

و مستقیم و محفوظ و در آن وقت که

و این و محزون و در آن وقت که

پس همواره در آن وقت که

و این باز در آن وقت که

باشند و همواره بر خلاف آن

بر وقت که در خارج آن

و این فضا است با و در آن وقت که

و انچه در وقت آن در وقت اولی در وقت دوم و در وقت سوم

و در وقت چهارم و در وقت پنجم و در وقت ششم و در وقت هفتم

و در وقت هشتم و در وقت نهم و در وقت دهم و در وقت یازدهم

و در وقت دوازدهم و در وقت سیزدهم و در وقت چهاردهم و در وقت پانزدهم

و در وقت شانزدهم و در وقت هجدهم و در وقت بیستم و در وقت بیست و یکم

و در وقت بیست و دو و در وقت بیست و سه و در وقت بیست و چهار

و در وقت بیست و پنج و در وقت بیست و شش و در وقت بیست و هفت

و در وقت بیست و هشت و در وقت بیست و نهم و در وقت بیست و دهم

و در وقت بیست و یازدهم و در وقت بیست و دوازدهم و در وقت بیست و سیزدهم

و در وقت بیست و چهارم و در وقت بیست و پنجم و در وقت بیست و ششم

و در وقت بیست و هفتم و در وقت بیست و هشتم و در وقت بیست و نهم

و در وقت بیست و دهم و در وقت بیست و یازدهم و در وقت بیست و دوازدهم

و در وقت بیست و سیزدهم و در وقت بیست و چهارم و در وقت بیست و پنجم

و در وقت بیست و ششم و در وقت بیست و هفتم و در وقت بیست و هشتم

98

علیه است از لطمه و درد و غم و باید در آن کلام باشد
زبان گویند که زبان بوقت تعلم بان منرف کرده
عینک بر لسان مکرر از آنکه در حالت توقف صورت
تکریر در ویافته شود و لهذا تلفظ او بر زبان ثقیل است
و از زبان او از آنکه در خارج شود در حالت امتداد
بیل بصعود میکند بی عمل جوارح که عبارت از زبان
و شقیق است بخلاف اول و باید در اول احتیاج به نظام
شقیق میشود و در ثانی باید تفصیح آن بجانب
حک ایجاب نماید و این خوب خوانند طعافه و صغفه
و بعضی کار را متوجه کرده اند باین معنی که معنی صغفه
بخواند و متحقق است باینکه این عین انوارید خواند

در مستخرج انعام تمام تنه خود در شرح و مبشر غلبت
کلی یا قریب و محاسن تا بر این شالی است مگر با او
عجایب در این کلام و او را ماده که در این اجرائی تیس
فوجیت با او تمام طبعی اخرج در داخل و در برای
به فتال بخت که در این کلام و این و این و این
در معجم ضعیف و لغوی است و الله بی ابتداء علی حالت
و است اعداد سبب بدین سبب و این و این و این
از هم و این حرفی در یکی که طالع ارقام است
نحوه و در روزهای مختلفه می در این و این و این
که شغل بدین است بخت حرم افضل به تصنیف الفاظ
و لغوی به تصنیف الفاظ و العین از این و این

و جاء في قوله في قوله تعالى
انما حروف صغرى في قوله تعالى
صغيره وان صغره حروف
علت وغيره وان حروف
وقام في قوله تعالى
اجزاء في قوله تعالى
مطبوعه في قوله تعالى
شأن في قوله تعالى
اول راقع في قوله تعالى
خوفه في قوله تعالى
از حروف تا حروف

نسخ

سخن زود و صوف طبعی در سخن تو کزین سخن
تا قدم نیاید و در سخن تو برافشید هر که در سخن تو
خود را بگشاید و کجا کز این است و الله اعلم بالصواب
ایم خیال و تمنی به کجا کز این است و ایام عاویض
در سخن تو بهر حال تو از همه هائیکه و ما بقلب تو بگشاید
بجا می آید و هر که در سخن تو جان نیست او غم غنی می جو
کجا کز غنی و با سخن تو از سخن تو از سخن تو از سخن تو
کجا کز این است و این برود از از زانی سخن از روان بند
بگشاید ⁽¹⁰⁰⁾ یک نیا جان این برود و از سخن تو
نسای از از زانی سخن جان نیست او غم قاف و
کاف و با سخن تو خلق که کفان و از غم می بگشاید

کلمه ای که در این کتاب مذکور است و در این کتاب
 آمده تمام لام تعریف است و در مثل خود و در
 کلمه حرف که تا و تا و در آن وقت که در
 سنی و سنی و قمار و قمار و قمار و قمار
 و غیر تعریف واحد در مثل زن و بچه و بچه
 تحول تدری و در سال مثل در تمام خود را
 بر ملون واحد اما الفای غیر در یوز و نام این کلمه
 در او نیز واحد است الفای که نیم قبل از آن بوده
 اگر این ترنما و الفای رفع الصوت و الفای آن
 یا غیر حرف ملون و بر ملون پس در این کلام
 و تمام حرکت جاریه است و در این کلام

و در این کلام

حاکم زبانی بلا فتنه در قاضی را که هر دو معنی است یعنی در فتنه
 و غیره در این سوره از کلمات و فتنه در فتنه و فتنه در فتنه
 بنوعی در فتنه در فتنه در فتنه و فتنه در فتنه در فتنه
 زید بن علی که در فتنه در فتنه در فتنه در فتنه
 و در فتنه در فتنه در فتنه در فتنه در فتنه
 حروف که عبارت از فتنه در فتنه در فتنه در فتنه
 و صد و صد و صد و صد و صد و صد و صد و صد
 بچشمی حاصل شده در آن در فتنه در فتنه در فتنه
 گویند بالفتح بکران کن بفتح بکران کن بفتح بکران کن
 علی بن ابی طالب که در فتنه در فتنه در فتنه
 در فتنه در فتنه در فتنه در فتنه در فتنه

(Handwritten signature or mark)

والتقدير خصام بالفتح وياضه كرسائله في نقل كرده اند
واعتق بندهم طبعه وكنيهم كذا في لفظ النوا و الصا و
شامل مختم بذكر النوا و الصا و عا و در خصم و المقدر
خصام و عا و لفظا مقبول و مختم لفظا النوا و عا و لفظا
و اگر نفاذ اگر چه از حدود مطبقه باشد تا آن طایفه
شرفا پس اگر طاعت ادغام و رحمت نحو طلب
در اطلب و اگر طاعت و نیز است بعد اول بتانی و
بالبکس پس در اطلب است که اطم گویند و اطم
و عا و الهان ایضا و اگر صا و یا صا و کتا نیز است
بعد نالی با اول نقل کما هو و العباس پس در اطم
افزیر کوی و در اطم است اما در نیز بیان اکثر است

کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است
کتابت در این کتاب در بیان امور که در این کتاب مذکور است

کتابت در این کتاب

مخفیست و فیضی که از لطف حق تعالی است
در این صفت و تقوی است و کما جرح الباری و مقصود
بمن است که در اول تعریف آن در سوره بقره و سوره شوره
در وقت است یعنی آنکه در اول خود و خود و مشتق از شوره
و بر قول دوم در اصل مرتب است و مشتق از شوره است
لکن ثالث را باید بدان که در این سوره شوره و شوره
که در همان قسم اول را قیاس و تالی را کما فی ما مضی
یعنی آنکه این تعریف تقوی در وجه باری است
یعنی تقوی که در سوره بقره و سوره شوره است
یعنی تقوی که در سوره بقره و سوره شوره است
یعنی تقوی که در سوره بقره و سوره شوره است

سوره بقره

که در اصل طشت بود و در اول که عین است انرا
حذف کردند و در بعضی حرکت برین باقی است این
که طارک کسره خوانند و در نقل کعبی که فتح و
علیه قراره من قد و قرن بی بیو یکس من العزای
و هم از قرن علی الی اخری ⁽¹⁰⁵⁾ فصول حرکت الراوی
الراوی الی انقاف و حذفته هم حذفته الی
و عدم الی اجتماع الی اقصاء قرن و قبل من
و قر و قار و فجا و نین عند نذا و اقری
یکس و انقاف و در بالذات قرنی یعنی نین و یقین
انقاف و بی الی انقاف فیه فیکون اصداق قرن
علی وزن اعلم فنقلت حرکت الراوی الی النین

وعدلت فاستوفى عن الامره بكذا قال صاحب
مراجع اللغويين في كل علم صوره حيث قال في
البراهين اللغويه وتعلمت حركتها انتهى ووجه ان
نقل الحركات من حرف الى حرف كقولهم الحركه حال
على الحرف ووجه حمل اشتداد الحرف يستلزم لا اشتداد
الحال قال الله في ذلك يقول مثل ما قلنا ومعنى اضرم
ببرهني وامنون جدا كرون ووجه از فروع بيان مقصود
شروع گروه در بيان باعيت تصيف . زمان
و تسميه كذا ليس قولهم فرزندان مومن معتم كقوله
اي كذا نظم ناياب و وجه امر او توفيق بزودي بنصام
اشاره است بسوي باعيت تصيف ومعنى عظام

باختصار

ما يحفظ الله والارباب وخرجه از نزد کتف که تاریخ
 و هم نامش بگونه احتمال دارد که بیان موجود بود
 یا بنویس و بر هر دو تقدیر مناسب مقام است فافهم
 گفت تا تاریخ خزان منقول شد از انبیا امیر است
 بیوی رفاه تصنیف و تسمیه از ابی محمد علی صاحب
 صبح الایام باب اللغات نذاتک التامیف بشرح
 تصنیف العلام فی سیرة و اربعین و بعد شرفه
 من تاریخ هجرة نبینا علیهم الصلوات والسلام علی
 العوالم و اصحابه العظام و علمائهم عماد الاسلام
 یوحسی و نعم الوکیل و نعم المولی و نعم الوفی تمام
 نسخ کفایت الف شرح منظوم نیک سلام و در
 ۱۲ عمر از و ۱۳۵۰ هـ امیر علی

RARE BOOK

